

Mesihçilerin birliği

BİRLİK

Mesih imanlıların birliği güzel bir süs değildir, İsa'nın isteğidir, buyruğudur (Yuhanna 17:21), en etkili apolojetik argümanıdır (Yuhanna 17:21), Baba-Oğul birliğinin yansımasıdır (Yuhanna 17:22) ve Oğul'un Kutsal Ruh'la imanlının içinde yaşamasının önşartıdır (Yuhanna 12:23). İsa içimizde yaşadımı, birlik olacak. İsa'yı anlayanlar ve O'nun gibi yaşayanlar birbirlerini bulacaklar.

Ama birlik ne demek? Bu, göksel bir hakikat mı, yani, ne yaparsak yapalım, nasıl istersek davranalım, zaten biriz demek mi? Yoksa bu göksel hakikat yeryüzünde belli olacak mı, kendini somut adımlarla gösterecek mi?

Efesliler 4. bölüm şaşırtıcı bir yol öneriyor: ayet 3'te bu birliğini korumamızı söylüyor; ayet 13 ise "birliğe erişeceğiz" diye hedef gösteriliyor. 'Korumak' sözü, zaten var olan bir şeyi gösteriyor. Ancak var olan bir şeyi koruyabilirsin. 'Erişmek' sözü ise, henüz var olmayan bir durumu gösteriyor: yarışı daha bitirmedin, daha koşuyorsun, henüz hedefe varmadın. Ve birliğe giden yol - Efesliler 4'te gösterilen şaşırtıcı hakikat şudur: birliğe giden yol farklılıktan, çeşitlilikten geçiyor.

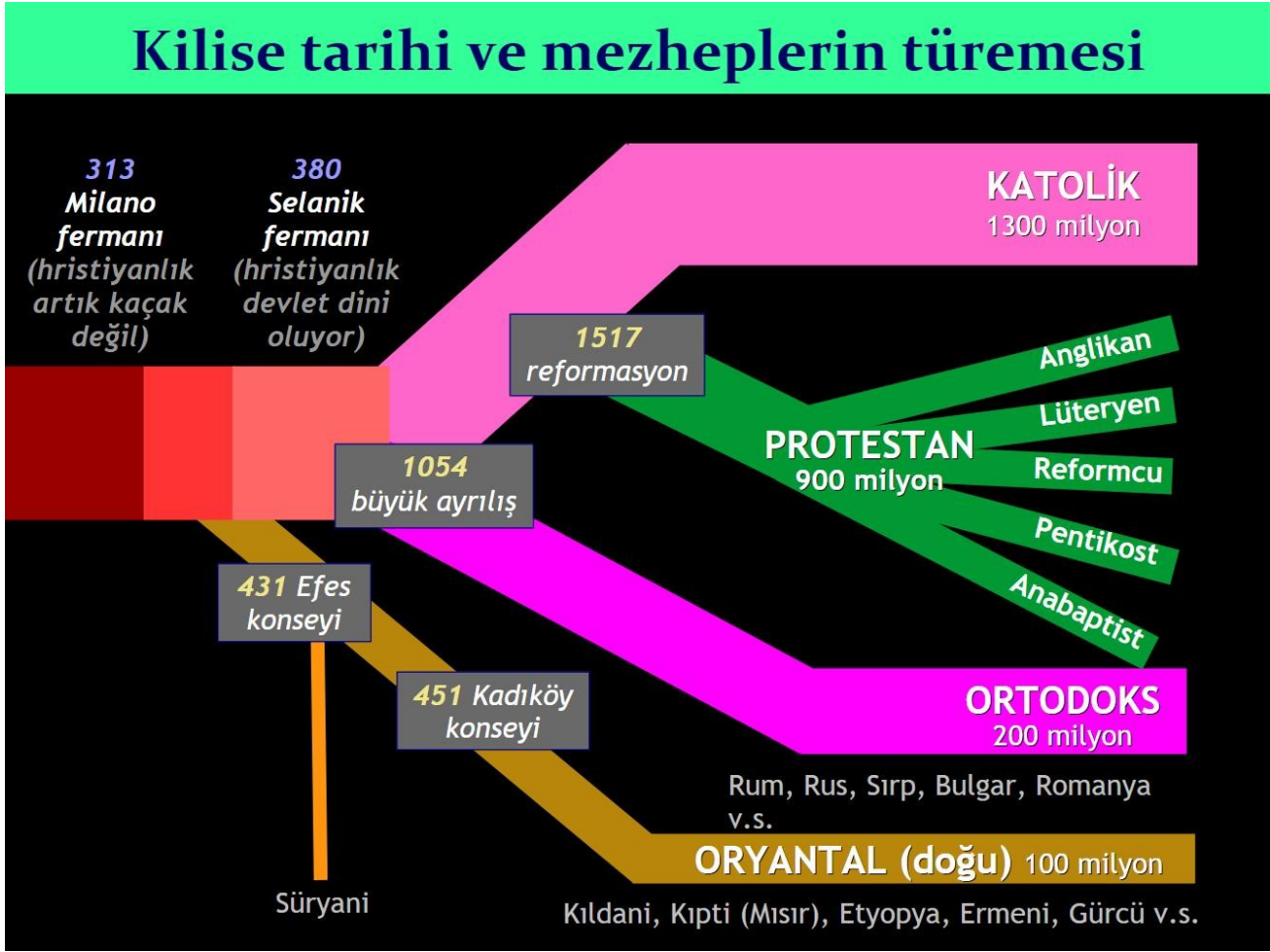
En başta bu birlik, göksel, sadece Allahın gördüğü ve fark ettiği bir hakikattır. Topluluklar belli, somut adımlar attıktan sonra, bu göksel hakikat bizim de göreceğimiz ve fark ettiğimiz yerel bir hakikat oluyor. 3 ve 13 - bu iki ayetin arasında bize 'birliğe' giden yol tarif ediliyor. Korkmadan, dünyaya ve insanın kurduğu engellere bakmadan bu yolda ilerleyelim.

Birliğe giden yol nerede acaba? Organizasyon birliği mi - hepimiz bir tek öndere boyun eğelim, hepimiz bir 'süperdenominasyon'a mı bağlanalım? O zaman Katolikleri kopya etmiş olacağız, aynı hatayı işlemiş olacağız. Öğreti birliği mi - hepimiz en küçük detaylarına kadar aynı öğretilerde olacağız, ayetlerin aynı yorumunu kullanılmasını sağlayacağız. O zaman bir 'sekta' olacağız, Yehova Şahitler'den, Mormonlardan ve Adventist'lerden farkımız kalmayacak. Gerçek kilisede her zaman anlayış ve öğreti farklılıkları olacaktır. Gerçek kardeşlerin arasında her zaman ayetleri farklı anlaşılacak, her zaman yorum farklılıkları devam edecekler.

Efesliler 4'ün bize gösterdiği şaşırtıcı hakikat şudur: birliğe giden yol farklılıktan geçiyor. Kilise ancak imanlılarda bulunan farklılıkları ve özel yeteneklerini geliştirdikçe, bir olacaktır.

Efesliler 4 bize yeni bir konsept, yeni bir kavram tanıtıyor, ve İncil'in en önemli bölümlerindendir. Bu kavram kilisedir. Senin kafanda 'kilise' denildiği

zaman, ne gibi resim çiziliyor? Bir bina mı, bir okul mu, bir imanlı benzin istasyonu mu, nerede haftada bir kere ruhsal duygularla doluyorsun?

Evet, kilisenin tarihi, maalesef bölünmelerin tarihidir. Her yeni denominasyon bir önceki denominasyondan ayrılırken, onu hakikatı korumak amacıyla yaptığını söyledi.

Yanlışlıktan ayrılmak gerekli olabilir. Protestan kiliseler de aslında ayrılığı, yeni bir kilise kurmaya amaçlamadılar. Protestan adı bile Katoliklerin uydurduğu aşağılayıcı bir söz olarak icad edildi. Bugüne kadar bu ad, Katolikler ve Ortodokslar'dan, aşağılamak ve küçümsemek amacıyla kullanılıyor ("Neyi beğenmeyip protesto ediyorsunuz?", "Martin Luther'in küçük protestosu geçmiştir").

Aslında doğru ad 'İncili Kiliseler'dir, çünkü İncil imanımızın temelidir, her iman sorusunda hakimimizdir - insani gelenekler ve konseylerin kararları değil.

Apostolların imanını korumalıyız, onların öğretilerini her konuda temel

almalıyız. Her kuşakta, her yeni imanlı nesilde, ağırlık verdiğimiz öğretiler içinde bulunduğumuz ruhsal atmosferi yansıtmalı. 500 yıl önce, reformasyonun zamanında Rabbin kilisesi Katolisizm ve onun öğretileri ile boğuştuysa, bugün türkçe konuşan kiliseler islamiyetle ve türk milliyetçiliği ile boğuşuyor.

Bugün de 500 yıl önce geliştirilen teolojiyi korumaya çağrılmadık. Apostolların öğretisini korumaya çağrıldık. Yeni bir hareket olarak kendi teolojimizi geliştirmeliz, eski inanç bildirgeleri tekrarlamak, işimiz değil. Türk kilisesi olarak birinci kuşak imanlılar ve teolojik ağırlıklarımızı ortaya koymalıyız: Allahın sevgisi, Allahın kaderi, kutsal yazılar nedir, İsa ve peygamberler ve daha neler.

Birliğimizin somut, gözlerle görülen ifadesi, bazı kiliselerde 'komunyon', başka kiliselerde 'evharistia' denilen, 'Rabbin Sofrası'dır. Ve nasıl oluyor da tam bu konuda en büyük ayrılıklar oluyor? Hatta, iki kilisenin birbirlerini kabul etmesi, bu konudan anlaşılıyor.

Hristiyan Geleneklerin Birbirlerinin Üyelerini Komüniona Kabulü

(Genel Uygulamalar – Yerel Kilise Kurallarına Göre Farklılıklar Olabilir)

KOMÜNYONA KABUL EDEN GELENEK →	KATOLİK KİLİSESİ	DOĞU ORTODOKS KİLİSELERİ	ORYANTAL ORTODOKS KİLİSELERİ	PROTESTAN KİLİSELERİ (Genel Olarak)
KATOLİK KİLİSESİ	— Kendi üyeleri	! Bazı durumlarda kabul edilir (genel tehlike, ciddi ihtiyaç veya başka ciddi sebeplerle; yerel piskoposun onayıyla)	! Bazı durumlarda kabul edilir (genel tehlike, ciddi ihtiyaç veya başka ciddi sebeplerle; yerel piskoposun onayıyla)	✗ Genel olarak kabul edilmez (Katolik Kilisesi tam birlik olmadığını öğretir)
DOĞU ORTODOKS KİLİSELERİ	✗ Genel olarak kabul edilmez (tam birlik olmadığı için)	— Kendi üyeleri	✓ Kabul edilir (tarihi kanonik bağlar nedeniyle)	✗ Genel olarak kabul edilmez (tam birlik olmadığı için)
ORYANTAL ORTODOKS KİLİSELERİ	✗ Genel olarak kabul edilmez (tam birlik olmadığı için)	✓ Kabul edilir (tarihi kanonik bağlar nedeniyle)	— Kendi üyeleri	✗ Genel olarak kabul edilmez (tam birlik olmadığı için)
PROTESTAN GELENEKLERİ (Genel Olarak)	✗ Genel olarak kabul edilmez (tam birlik olmadığı için)	✗ Genel olarak kabul edilmez (tam birlik olmadığı için)	✗ Genel olarak kabul edilmez (tam birlik olmadığı için)	— Kendi üyeleri
✓ Kabul edilir Düzenli olarak kabul edilir.	! Bazı durumlarda kabul edilir Sınırlı ve istisnai durumlarda kabul edilir.	✗ Kabul edilmez Genel olarak kabul edilmez.	— Kendi üyeleri Kendi geleneğinin üyeleri.	

Notlar:

- Bu tablo genel uygulamaları yansıtır. Yerel kilise kuralları ve piskoposluk kararları değişiklik gösterebilir.
- "Protestan Gelenekleri" ifadesi çok geniş bir yelpazeyi kapsar; bazı kiliselerde başka Hristiyanların komüniona katılımı konusunda farklı uygulamalar olabilir.
- Tam birlik (full communion) olan Kiliseler arasında karşılıklı ve düzenli komünyon vardır (Doğu Ortodoks ve Oryantal Ortodoks Kiliseler gibi).

Bu grafikten anlaşıldığı gibi, Rabbin Sofrası konusuna gelince, en açık görüşlü protestan kiliselerdir. Katolikler, Doğu Ortodokslar ve Oryantal Ortodoks kiliseleri onları ve birbirlerini kabul etmezken, protestan kiliseleri onları ve birbirlerini kabul ederler, ama Katolik ve Ortodokslar tarafından

kabul edilmezler.

Rabbin Sofrası maalesef imandaki birliğimizin ifadesi olmaktan ziyade kişisel bir imanın gösterisi ve asıl anlamdan uzak, batıl inançlarla dolu, mistik bir tören oldu. Apostolların zamanında Rabbin Sofrası normal bir 'kardeş sofrası'nın esnasında yapılırdı. Yahudilikten gelme ve Grek putperestlikten gelme kardeşler, imansız akrabaların eleştirilerine rağmen, utanmadan aynı tabaktan yemek yerdiler ve bunu yaparken de 'Rabbin Sofrasını' paylaştılar.

Artık Fısıh Bayramı'nda Yahudilerin yapıldığı gibi, Mısır'ın köleliğinden kurtulduğunu anmazdılar, İsa sayesinde günahattan kurtulduğunu ve bir tek beden (kilise) içine çağrıldıklarını kutlardılar. Rabbin Sofrası'nın asıl anlamı budur.

Genel konuşmak gerekirse, birlikte yemek yemek, ilk imanlıların kilise hayatında bugünkünden daha büyük bir rol oynuyordu: biz zenginleştik ve gündelik yemek artık masraflarımızım ancak ufak bir payı oldu. Ama ilk imanlılar için yemeklerini paylaşmak, hayatını paylaşmak demektir. Kim, Fransızlar gibi, beş saat süren bir öğlen yemeği hazırlayacak? Çabucak tek kişi olarak kendi köşemizde bir şeyler atıştırıyoruz - o kadar. Yemek kültürümüz zayıf. Ama yemek sırasında kardeşlere tanışmaya, dertleşmeye, hatta itiraf edip tövbe etmeye ve aralarını düzeltmeye fırsat veriyoruz.

Efesliler 2'de bize 'kurtuluş' kavramını tanıtıyor: Eski Antlaşma'da o yoktu. İsrail halkı bir bütün olarak ya kurtuldu (demek vaadedilmiş topraklarda rahat yaşıyordu) yada bir halk olarak 'kayıp' idi (demek vaadedilmiş topraklarda düşmanlar üstün gelirdi - Yasa 28:43-44). Onun dışında 'kurtuluş' diye bir kavram yoktu (Efes 2:11-12).

Ama bu, Yahya'nın görevi ile değişti. Yahya, Yahudi halkını tövbe ve vaftize çağırırken, ilk defa kişisel kurtuluş düşüncesini tanıtıyor. Yeni Allah halkı, yalnız kişisel bir karar alıp vaftiz olan kişilerden oluşuyor.

Pavlus bu kurtuluşu Romalılar Mektubunda daha fazla 'aklanma', yani bir davada yapılan suçlamadan beraat etmek, temiz, yargısız çıkmakla bağlıyor.

Petrus ona 'yeniden doğmak' diyor, Yuhanna daha fazla 'aydınlığa geçmek' üzerinde duruyor, Yakup ise 'serbestlik kanununa geçmek'ten söz ediyor.

Yeni duruma geçtikten sonra ne yapmalıyız? Herkes kurtuluşuyla sevinip, özel hayatını yaşamaya devam mı etsin? Normal vatandaş olmak artı imanlı olmak mı? "Yerde rahatlık - gökte rahatlık" - Rabbin bizim için sağladığı kurtuluş ve bizim için öngördüğü hayat bu mudur?

Rab İsa, imanlılar için ayrı, kendi ihtiyaçları etrafında dönen bir hayat yaşamaları öngörmedi. Mesih ikinci defa gelene kadar imanlılar HİZMETE yönelik bir hayata çağırıyor.

Senin paran, senin evin, senin zamanın buna göre buna göre mi ayarlandı? Öyle bir ev mi hayal ediyorsun, nerede sadece sen, eşin ve torunların mı rahat edecekler? Öyle bir iş mi arıyorsun, nerede sen maksimum para kazanacaksın ve istediğin gibi harcayacaksın? Öyle bir yaşam mı hayal ediyorsun, nerede herkesten uzak yaşayıp haftada bir kere güzel bir vaaz dinleyip ruhsal bateryanı şarj yapıp kendini kandırıyorsun, yoksa gerçekten hizmete yönelik bir yaşam mı yaşıyorsun? Evin açık mı misafirlere?

Ona göre yargılanacaksın. Matta 25:14-30'teki talantlar benzetmesini nasıl anlayalım? Uzağa giden efendi, Rab İsa'dır ve sana verilen ruhsal zenginlik birer sermayedir. Önemli olan sana verilen 5,2 yada 1 talant değildir, ama bu sermaye ile ne yaptın? Onu çoğaltırdın mı, onu hizmet yapıp işletirdin mi? Yoksa onu olduğu gibi mi çevireceksin? Onu çoğaltırmamak hırsızlıktır, Rab'den çalmış oluyorsun.

İsa Mesih kendisi kilisesini kuracağını önceden söyledi (Matta 16:18). Bu sözün ne kadar önemli ve yeni, hatta bir devrim olduğunu kaçırıyoruz. Horev Dağı'nda İsrail halkı Rabbin önünde toplanmış bulunuyordu (Yasa 23:2-4). O zaman antlaşma yapan herkes, çadırından çıkıp Allahın önünde duruyordu.

Ve o ayetlerde kullanılan ifade, "Rabbin topluluğu"dur yada "Allahın cemaati" dir. İbranice 'kahal' yada 'qahal'. İsa "benim" topluluğum derken, kendini bir kez daha Tanrı'nın yerine koyuyor, kendini

Allah yapıyor. "Sen de kim oluyorsun, 'Rabbin topluluğu' varken, ayrı, sana bağlı kalan bir 'kahal' kuracaksın?"

Bu "kahal" aynı zaman bir "ekklesia" oluyor. Grekçede bu söz, önemli politik bir organ idi. Her bir kasaba, bağımsız, özerk idi, bir 'polis' oluşturunuyordu. Savaş yada barış, kişilere vatandaşlık vermek yada başka yere sürgün etmek, başka devlet organlarını kontrol etmek, onlardan gelen önerileri tartışmak gibi önemli konular, seçilen millet vekillerden değil de, vatandaşlardan doğrudan doğruya karar verilirdi.

Bu tür 'direkt demokrasi', bugünlerde sadece İsviçre'de bulunuyor. Her yıl 4 defa yaklaşık 15 konu üzerinde 'halk oylaması' yapılıyor. Her vatandaş oy atabilir. Ekklesia'da, zengin, fakir, herkesin fikri önemli idi, herkese saygı duyulurdu.

2.Kor 4:5 "Biz kendi kendimizi ilan etmiyoruz, ama Mesih İsa'yı Rab olarak ilan ediyoruz. Kendimizi de sizin hizmetçileriniz olarak ilan ediyoruz." Pavlus'un hizmeti hepimize örnektir. Her gittiği ve kilise kurduğu yerde kendini 'superapostol' yapmadı, tanımamışlık içinde, putperestlikten gelip iman edenleri ciddi aldı, onların önce iyi bir Yahudi, sonra Mesih imanlısı olmalarını beklemedi. Bu tutum, 'ekklesia'nın çalışması için iyi bir örnektir.

Ama şimdi Rab kendine yeni bir halk yaratıyor: orada 'kurtuluş' kişiseldir. Herkes tek tek kurtuluyor, yada kayıptır. Artık gerçek birlik sağlandı: eskiden birbiriyle ortak olmayan kişiler arasında ortakça yaşadığı bir tövbe ve vaftiz olayı var. Ancak bu kurtuluşu anlayan ve kendi hayatında yaşamış olan kişi kilise nedir, kilisede rolüm nedir, kilise nasıl işliyor gibi sorulara cevap verebilir.

Rab, birlik olmak isteyen ve doğal olarak asla bir olmayan kişiler arasında kendi Ruhuyla, kilisenin içinde birliği sağlamıştır. O, gökten bakarken zaten imanlıları birlik içinde görüyor... ama BİZ onu daha görmüyoruz. Biz daha bu birliği yaşamıyoruz. Biz papaz kiliseleri kabul etmeyen Protestanlar bile birliği oluşturmamış.

Ayrılıklar çoğu zaman kişisel farklılıklardan ileri geliyor. İki önder birbirleri ile anlaşamıyorlar, yada başkasına ve birbirlerine boyun eğmek istemiyorlar. Sonra 'öğreti farklılıkları' ayrılığa bahane ediliyor.

Asıl anlamda eski Greklerin bir 'ekklesia'sı

Evet. Rab kendi Kilisesinde birliği zaten sağlamıştır: bu, ruhsal bir birliktir, paraya, insanların organizasyonuna bağlı kalmayan bir birliktir. Kimse başkasına buyurmuyor, kimse başkasının üstü değil, ama herkes başkasının ruhsal gelişmesini gözetleyip Rabbin ona verdiği vergisini kabul ediyor, önder vergisini de kabul ediyor (Rom 12:8; 1.Kor 12:28). Efes 2:16 ve 5:30; Rom 12:4-5; 1.Kor 10:17, 12:12-13 ve 12:20; Kol 3:15).

'İmanın birliğini' korumak lazım: kişisel büyüklük tasarlarından, olumsuz ırk ayrımlardan ve bedensel fayda ve kontrol teşebbüslerden.

İmanın birliğini korumamak için protestan-
lığın tarihinde ibret verici bir örnek var:
1529 yılında Almanya Marburg kasabasında
iki reformcu arasında önemli bir tartışma
oldu: Rabbin Sofrası konusunda Martin
Luther ve Ulrich Zwingli ünlü 'Marburg
Tartışması'nı gerçekleştirdiler.

Zwingli Rabbin Sofrasını Fısıh'taki Yahudi
kökenleri vurguladı ve Rabbin Sofrası
sadece bir 'anma töreni' olduğunu savundu.

Martin Luther kendini Katoliklerin öğretisinden arındıramadı. Bu konuda 'trans-

substansiasyon' öğretisine benzeyen 'konsubstansiasyon', Rabbin Sofrası'nda Mesih'in bedensel biçimde gerçekten var olduğunu öne sürdü. İki reformcu, 14 konuda anlaştılsa da sonuna kadar bu konuda anlaşamadılar.

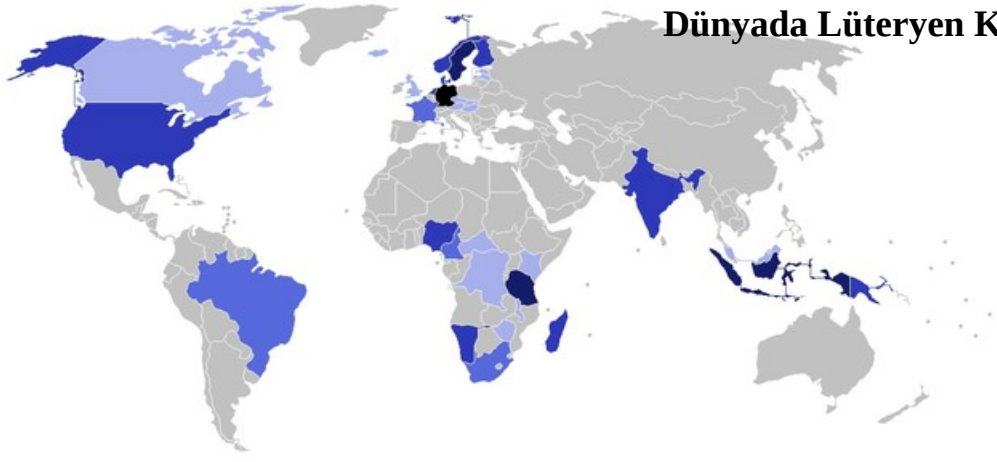
Ayrılırken Zwingli elini uzatıp dedi ki: "Bu konuda anlaşamadık. Hiç değilse, gene de kardeş olarak devam edebilir miyiz?" Martin Luther onu reddetti.

Katolikler, Protestanların bu ayrılığını fark edip iki yıl sonra İsviçre'deki Zürih kasabasına saldırdılar. Bu savaşta Zwingli öldürüldü. Martin Luther buna sevinerek "Bu Zwingli'nin hak ettiği cezasıdır, çünkü Zwingli büyük günahkar idi, küfür öğretti", dedi.

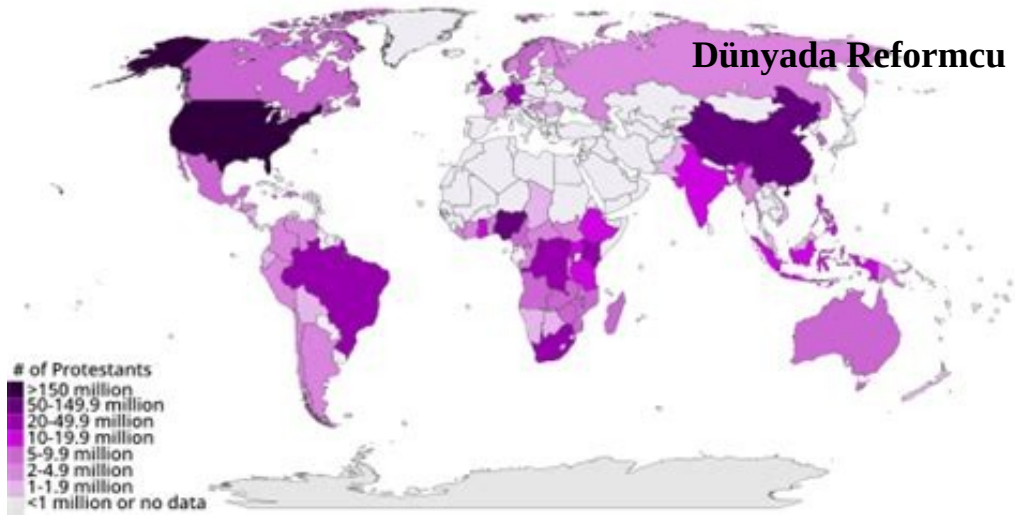
Ve bu ayrılık Luteryan ve Reformcu kiliselerinin arasında 500 yıldan beri devam ediyor! Ve bütün dünyaya yayıldı: bu kiliseler Afrika'ya, Asya'ya ve Güney Amerika'ya, bütün dünyaya misyoner gönderip kendi kiliselerini kurdular. "Kutsal Yazıların asıl öğretisi nedir?" diye sormuyorlar, "Bizim kilise bu konuda ne öğretiyor?" diye soruyorlar.

Dünyada Lüteryan Kiliseleri

Dünyada Reformcu Kiliseler

Birliği arayan bir karakter

Efesliler 4:1-3

1 İşte bunun için, Rabbin mapuşçusu olan ben size yalvarırım:

öyle yaşayın ki, aldığınız davete layık olasınız!

2 Tam bir alçakgönüllülikle, tatlılıkla ve sabırla yaşayın.

Sevgide birbirinizi taşıyın.

3 Uğraşın, aranızda barışıklık ve bağlılık olsun ve öylelikle Ruhun birliğini koruyasınız:

Mektubun pratik parçasına geçerken, Pavlus üç önemli karakter özelliği geliştirmemizi rica ediyor, ki sonra bunlar kilise ve ruhsal vergiler tartışırken, çok önemli olacak: alçakgönüllülık, tatlılık ve sabır. Grekçe: tapeinofrosune, praotes ve makrothumia.

Tapeinofrosune - bir düşünce tarzı, nerede başka kişiye başka-lığıyla kabul edebilirim, kişinin zayıf olduğunu kabul edip aynı zamanda kendim de hatalı olabildiğimi farkındayım.

Praotes - belki anlayışın daha ilerlemiş - ama kendini daha bilgisiz, daha cahil yap. Bir gün bilgimiz tam olacak (1.Kor 13:12). O zamana kadar bilgimiz büyüyecek, demek hep eksik kalacak. Sokrates'in dediği gibi: "Bildiğim tek şey, hişbir şey bilmediğimdir." İsa'nın elçisi Pavlus dedi ki, "Bilgimiz sınırlıdır" (1.Kor 13:12).

Makrothumia - aslında: 'geniş soluklu olmak'. Zaten başka kardeşler birer yüküdür, onları taşımak lazım. Ve yükleri taşıırken çabuk yoruluyoruz, yükten

bıkıyoruz, onu atmak istiyoruz. Bu durumda geniş bir soluk, dayanma gücü lazım.

Neden bu üç karakter özelliği bizde o kadar az bulunuyor? Neden kardeşin özelliklerini, huylarını taşımakta zorluk çekiyoruz? Neden kardeşin kolay öfkелendiğini, yada hep karamsar düşündüğüne yada başkasında kusur bulduğuna şaşıyoruz? O öyledir, biliyoruz. Ve gene de onu taşımakta makrothumiamız, sabrımız yetmiyor. Sen kardeşini taşımaya çağrıldın - bütün huyları, özellikleri, eksiklikleri ve hatalarıyla birlikte.

4:3 - bağlılık ve barışıklık - Grekçe: sundesmos ve irene. Sun-desmos demek ortak bir pranga, tutuklu kişileri yada köleleri bağlamak için, onların hareketlerini sınırlandırmak için kullanılan demirler, zincirler yada ipler. Birlik düşüncesi imanlının hareketlerini, davranışlarını ve sözlerini öyle sınırlandırmalı. Bazı sözleri söylemek istiyoruz, ama söylemiyoruz. Bazı tepkiler göstermek istiyoruz, ama tepki göstermiyoruz - hepsi "birliğimiz bozulmasın" düşüncesiyle.

Barışıklık düşüncelerimizi bir kölenin demirleri bağlamalı

Barış düşüncesi Greklerde 'İrene' denilen ve Zeus'un kızı olduğu sanılan tanrıça sembolize ediliyordu. Zeus'un onuru ve yüceliği için dört yılda bir kere Olimpiyatlar organize edilirdi ve bugüne kadar Olimpiyatlar, barış düşüncesinin somut ifadesidir: antik Olimpiyatlarda bütün Yunanistan'da geçerli olan bir ateşkes antlaşması, atletlerin problemsiz yolculuk yapmasını sağlıyordu. Bugünlerde bile Dünya Savaşı zamanında, 1916, 1940 ve 1944 yıllarında Olimpiyatlar iptal edildi.

Olimpik Oyunlar aslında Mesih'in kilisede daha önce yarattığı gerçek barışın spor dünyasında tekrar yaratma çabasıdır. Ama bu olmuyor; spor, barışı sağlayamaz, ne müzik ne de insanların başka bir girişimi de sağlayabilir.

Mesih, çarmıhta ölmekle, sadece insanı Allahla barıştırmadı, insanları birbiriyle de barıştırdı. Hepimiz İsa'da yeni bir yaratıkız, yeni kişileriz, yeni bir karaktere, yeni duygulara sahibiz. Ve bu yenilik yerel topluluk da kendini gösteriyor: eskiden düşman olan, birbirini hor gören yada normal şartlar altında asla birlikte zaman geçirmeyen kişiler, Rabde artık 'kardeş' oluyorlar ve ona göre davranıyorlar.

Yahudiler, Yahudi olmayan halklar için 'goyim' derlerdi, hatta bu söz bugüne kadar aşağılayıcı bir küfür gibi kullanılıyor - müslümanların 'kafir' ve 'gavur' sözleri gibi. Grekler ise Grek olmayanları, Grekçe bilmeyen bütün halkları 'barbar' sayardılar. Nasıl oluyor da şimdi her pazar günü, 'Goyimler' ve 'Barbarlar' aynı sofrayı paylaşıyorlardı, birbirlerini yardım edip 'kardeş' diye hitap ederler ve öyle davanırdıydı?

İsa Mesih'in öğrencileri arasında öyle bir olay canlı bir örnek oluyordu. Gümrükçü Matta doğal olarak bir Roma sempatizanı, onlarla işbirlik yapan, biri idi (Matta 9:9-13). Partizan Simun işgalci Romalıların ve onlarla işbirlik yapanları öldüren bir devrimci ve terörist idi. İsa Mesih olmazsaydı, Simun Matta'yı öldürmesi lazımdı - şimdi ise ikisi birlikte Mesih'i izliyorlardı. Aynı olay toplulukta defalarca tekrarlanıyor.

Bu, 'Ruhun birliğidir'. Onu Efes 4:6'ya göre korumalıyız. Rab size zaten barıştırdı, bir yaptı ... siz de artık ona göre davranın.

Birlik istemeyen, ayrı iş yapan kardeşlere nasıl davranmalıyız? Bizi en fazla

ayıran denominasyonlardır. Aslında denominasyonlar Protestanlığın içinde, sonradan gelişen, bir insan tarafından ve bir ayrılık üzerine kurulan insani organizasyonlardır. Martin Luther Calvin'le anlaşılmadı - Luteranizm ve Calvinizm adında iki kol oldu. Kral 8.Henri, İngiltere'de, karısından boşanmak istedi. Katolik Papa ona izin vermeyince, Henri reformasyonu destekledi. O hareketten Anglikan kilisesi doğdu. Daha sonra 1700 yıllarında John Wesley adında ünlü ve güçlü bir vaiz, Metodizm'in babası oldu.

Daha modern tarihe dayanan örnekler Pentikostçu kiliselerdir: William Parham, 20. yüzyılın başında 'dillerde konuşmayı' yeniden 'keşfetti' ve bugün en büyük pentikostçu kilisesi olan 'Allahın Toplulukları' (Assemblies of God) adlı denominasyonun kurucusu oldu. Kadın vaizi Aimee Semple McPherson 1923'te 'Foursquare Church' kurdu ('Kareli Kilise'), ve en yeni olarak. 1990'larda ortaya çıkan ve John Wimber adıyla birleşen 'Toronto Bereketi'ni 'Vineyard Churches' (Üzümbağı Kiliseleri") adı altında devam ettirmeye çalışıyor.

Bütün bu denominasyonların iyi tarafı vardır: aslında bir kontrol mekanizmi sağlıyorlar. Herkes kendini vaiz, pastor yapamaz. Önce denominasyonun sağladığı sıkı bir eğitimden geçecek, sonra da denominasyonun güvenini kazanıp göreve atanacak. Gerektiğinde, mesela günah işlediğinde ya da yanlış öğretiy yaydığında, denominasyon onu görevden indirecek.

Örneğin: 1988 'Allahın Toplulukları' adlı denominasyon ünlü televizyon müjdecisi Jimmy Swaggart'ı bir fahişelik skandalından sonra açık bir biçimde görevden aldı ve onun pastorkluk görevine son verdi. Bu karardan sonra milyonlarca kişi onun gerçek yüzünü gördü ve onu izlemekten vazgeçti.

Ne yazık ki, Jimmy Swaggart o cezayı kabul edip kendine alçaltacağına, kendi 'hizmetini' kurdu ve günah içinde insanlardan para çekmeye devam etti. Bu modeli bugüne kadar görüyoruz: günah işledikten sonra göreve devam... lazımsa yeni ad altında.

Denominasyonun yardımıyla, tanımadığı bir yere gidip "Adam filanca denominasyonun adamıdır" bir 'peşin güven bağı' oluşabilir ve işimizi kolaylaştırabilir.

Bütün olumlu tarafların yanısıra denominasyonların olumsuz bir tarafı da var: birliği bozuyorlar, bir ayrılığı, anlayış farkını kuşaklar boyunca 'donduruyorlar', yada bir yan konuyu kuşaklar boyunca 'imanın özü' gibi

gösterip 'merkezi konu' gibi gösteriyorlar.

Bugün yerel kilisenin önderleri (genellikle tek 'pastor') kendi cemaatine değil de, daha fazla kendi denominasyona bağlanıyor. 'Ana kilisesi' düşünüşüyle, şehir merkezinde bulunan kiliseye, 'güçlü' bir öndere bağlanılıyor, bize daha yakın olan, aynı dili konuşan kardeşe bağlanmıyoruz.

Türkçe konuşan ve aynı halk grubuna hizmet eden kiliseler, birbirlerini yakın hissetmeli, önderler de birbirlerine boyun eğmeli, işbirlik gerçekleştirmeli. Bir denominasyona, yada bir 'ana kilise'ye bağlanacağına, birbirimize bağlanmalıyız, birbirimize sorumlu olmalıyız.

Bu birlik, emir/itaat döngüsüne dayanan bir organizasyon birliği, bir 'türk denominasyonu' olmayabilir. Önemli olan Efesliler 5:21 düşünesidir "Mesihten korkup birbirinizi sesleyin!" Karşılıklı danışma, öğüt isteme ve itaat etme, bir denominasyon kadar etkili olabilir.

Birliğin tarifi: yedi kere 'tek'

Pavlus, bu birliğı detaylı olarak tarif ediyor....

Efesliler 4:4-5

4 Tek bir beden vardır ve tek bir Ruh vardır, nasıl da tek bir umuda çağrıldınız. 5 Tek bir Rab vardır, tek bir iman vardır, tek bir vaftiz vardır, 6 Ve tek bir Baba Allah vardır. O da her şeyin üstündedir, her şey ile beraberdir ve her şeydedir.

Tek beden. Beden sözü İsa'nın mistik bedenini kastediyor: bütün gerçek imanlılar, gerçekten yeniden doğmuş olanlar, bir tek beden gibi işliyorlar... ayrı kiliseye gidip farklı denominasyonlara üye olsalar bile, farklı anlayışlara sahip olsalar bile, birbirlerini tanımasalar bile.

Bunlar bir binada, bir toplulukta bulunmuyorlar. Bazen topluluğun 80% gerçek, yeniden doğmuş, Kutsal Ruh'la dolu olan imanlılar, bazen toplulukta sadece bir avuç dolusu gerçek imanlı bulunur. Ama bu gerçek: imanlılar bir tek beden gibi işliyorlar.

Bu sözler 1.Kor 12:12'de yansıtılıyor: "Beden birdir, ama parçaları çoktur. Hepsi de bir beden parçalarıdır. Ama ne kadar kalabalık olsunlar, gene de tek bir bedendirler. Mesih de öyledir."

Mesih'in bu bedeni hem yer olarak bütün dünyayı kapsıyor, hem de bütün

tarihi. Bizden önce yaşamış, çoktan ölüp Rabbin yanına giden kardeşlerle biriz. Onlar Rabbe bakıyorlar, bizim için aracılık yapamazlar, ama 'yarışını bizden önce bitiren' koşucular olarak bize örnektirler.

O yüzden eziyet gören, Rabbin adı için hapisanelerde çürüyen kişilere 'kardeş' diyoruz, uzakta yaşarsalar, İbraniler 10:34 ve 13:3'te söylediği gibi, yardım ediyoruz. Bugün onlar eziyet görüyorlar, yarın sıra bizde.

Tek bir Ruh vardır: bu, Kutsal Ruh kastediyor. O Kutsal Ruh her gerçek imanlıya veriliyor bir hediye gibi, bir yeni yürek gibi. Artık Musa'nın kanunlarına bakıp "Acaba, onu yapmaya mecbur muyum?" diye sormuyoruz, İyi Samiriyeli' gibi ihtiyacı görüp yardım ve hizmet ediyoruz.

Ruhsuz bir beden ölüdür - aynı biçimde ruhsuz bir topluluk da ölüdür. Haftadan haftaya toplanan, aynı bizi duygulandıran ilahileri söyleyip bir iman bildirisi ezbere okumaktan öteye gitmeyen bir toplantı ölüdür. Sor kendi kendine: Kutsal Ruh beni günden güne daha kutsal mı kılıyor? Kutsal Ruh bana yardım ve hizmet etmeye öğretiyor mu?

Ve Kutsal Ruh değişik kişileri bu amaçta kullanırken, birliği sağlıyor. Mesih'in sevgisini göstermek için aç olanları beslerken, 1000 senelik krallık büyük Sıkıntı'dan sonra mı, önce mi, ortasında mı olacak diye tartışmıyoruz.

Bedene hayat katan ruhtur. Mesihin bedeni olan kilise de ancak Kutsal Ruh'un işlemesiyle canlı bir varlık, bir bütün oluyor. Kutsal Ruh'un bir kilisede işleyip işlemediğini nasıl anlayacağız? 'Canlı' ilahilerden mi? Gözyaşlarıyla okunan dualarla mı? Diz çökmekle mi? Hepsi iyi de, Kutsal Ruh'un işlemesi için kolay bir ölçek var: elektriği kes! Mikrofonları al! Bakalım ne kadar heyecan kalacak. Kutsal Ruh gene işleyecek mi? Kutsal Ruh imanları Pazartesi günü işyerinde, okulunda, evinde İsa'ya benzer kılacak mı? Yoksa bütün heyecan toplantıda mı kalacak?

Tek bir umuda çağrıldık... bu imanlı hayat her şey değildir, devamı var: şanlanacağız, Mesihe benzer olacağız, Baba'nın şenliğine katılacağız, Allahın tabiyatına ortak olacağız. İmanlı hayatımızın ödülü bize daha verilecek. "Eğer sadece bu hayat için Mesih'e umut bağladıysak" - Mesih sadece şu anki hayatını mı iyileştiriyor? Şu anki keyfin, şimdiki bedenini mi önemli? Hangisini tercih ediyorsun? Şimdilik fakirlik içinde yaşayıp bir günde ruhsal zenginlikler tadasın - yoksa Rab sana ŞİMDİ konforlu ve rahat bir yaşam versin? Neyi kazanmak için Rabbe geldin? Bugün sağlık ve bedensel bütünlük içinde geçirmek yoksa İsa'nın şanını paylaşan ve asla çürümeyen bir bedeni mi miras mı almak istiyorsun? Şimdiki 'duygusal iyileşmen' için mi dua etsinler, yoksa seçilmişlerin, küçük sürü' oluşturan azınlık arasında bulunman için mi?

Tek bir Rab vardır... burada Tanrı'nın kutsal Üçlülüğü geçiyor: yalnız

alıştığımız 'Baba - Oğul ve Kutsal Ruh' biçiminde değil, ama 'Ruh, Rab ve Baba' biçiminde. 'Rab' sözü 'Oğul' demektir. İsa Mesih'i gösteriyor. İsa o Rabdir (Rom 10:9; Fil 3.11). Burada Rab sözü orijinal anlamda kullanıyoruz: yani efendi, bana buyruk veren gibi. Her üyeye buyruk veren Rab İsa'dır ve herkesi istediği gibi kullanıyor: bir imanlı öğretiş veriyor - imanda ortak temellerimizi açıklıyor, başkası uyarıyor, başkası teselli veriyor, başkası Barnabas gibi cesaretlendiriyor. Ama hepsi bir ustanın elindeki aletler gibi işliyorlar, ustanın kendilerini kullanmasına izin veriyorlar.

Bu soru kişide kaybolursa, yani artık "Rab İsa bu durumda nasıl davranmamı istiyor?" diye sorulmazsa, "organizasyonum, misyonum, denominasyonum nasıl davranmamı istiyor" diye sorulursa, usta ile alet, efendi ile işçi arasındaki bağlantı kopmuş ve iş yapılmamış oluyor.

Rab İsa, bir aleti bir zaman için ve bir amaç uğruna kullanıyor, sonra başka bir aleti başka amaç için kullanıyor. Her zaman senin derslerini, vaazlarını, ilahilerini kullanmayacak ya! Gün gelecek ki, seni o biçimde kullanmayacak, senin materyallerin demode olup iş bitirmeyecek. O zaman kullandığın metodu brakmaya hazır mısın?

Tek bir iman vardır... bu, en şaşırtıcı sözdür. Nasıl imanın tek olduğunu söylebiliriz, ne zaman herkesin imanı, herkesin yorumu farklı? Temel konularda birliği, yan konularda hoşgörü, herşeyde sevgi arayalım ... sloganımız o olsun.

Peki, temel sorular nedir? Ödün veremediğimiz, kompromis yapamadığımız konular şunlardır: İsa Mesih'in kişiliği, yani tam bir insan, ve tam Tanrı olduğuna inanmak lazım (İsa'nın tenleşmesine, Onun beden almasına, ve o olayın tek bir kere olduğuna inanmak gerek. 1.Yuh 4:3 bize bu öğretinin ne kadar önemli olduğunu vurguluyor. Yuhanna 8:4 İsa'nın Tanrı olduğuna inanmak, temel, vaazgeçilmez öğretilerden olduğunu bir kez daha vurguluyor.

ikinci sormamız gereken soru şudur: Nasıl İsa'nın işinden faydalanacağız? Yada: kurtulma yolu nedir? Cevap Efesliler 2:8-10'da bulunuyor: Çünkü merhametten ve iman ile kurtuldunuz. O da sizin yaptığınız bir şey değil, Allahın bir bahşışıdır. İyi işlerden için de kurtulmadınız; öyle ki hiç kimse övünmesin. Çünkü biz kendimiz Allahın işiyiz. İyi işler için Mesih İsa'da yaratıldık. Allah o iyi işleri önceden hazırladı, hep onlarla uğraşalım diye."

Kurtuluşu bir hediye, bir bahşış gibi almayan, kendi iyiliğine güvenen kişi kesinlikle kardeşimiz değil. Kilise, kurtulanların topluluğudur. Öyle bir klubü hayal edelim, nerede her üye hayatında en azında bir kere cankurtaran tarafından denizde boğulmaktan kurtarıldı. Eski Amerikan prezident Ronald Reagan cankurtaran olarak Illinois eyaletinde 77 kişinin hayatını kurtardı.

Onlar bir araya gelirse, hepsi aynı hikaye anlatabilir. İşte, kilise öyle bir yerdir.

Başka vazgeçilmez bir temel peygamber ve apostollardır. Sadece Eski Antlaşma'nın 39 ve Yeni Antlaşma'nın 27 kitapçığını Allahın Sözü olarak tanımalıyız ve inancımızı apotolların temeli üzerinde kurmalıyız. O konuyu daha sonra daha büyük titizlikle inceleyeceğiz.

Tek bir vaftiz vardır... Vaftiz kapıdır, herkes ondan geçmelidir. Kiliseye başka giriş yoktur: Yeni Antlaşma'da vaftizin tövbe ile birlikte gittiğini görüyoruz. Vaftiz, birçok defa bir yıkanma olarak tarif ediliyor. Bunu desteklemek için, dikkatimize İsa'nın zaman yaygın olan ve 'mikveh' denilen yıkama havuzlarına çekiyorlar.

Ama bu yanlış! Vaftizin asıl anlamına ancak 1.Kor 10:2'de görüyoruz - nasıl İsrail halkı Kızıldeniz'den geçerek Musa ile bir kader birliğini oluşturduysa, biz de vaftiz olurken, yeni Musa olan İsa ile bir kader birliği oluşturuyoruz: 2.Tim 2:11-12 - Onun ölümü, bizim de ölümümüz demektir. Onun dirilişi, bizim de dirilişimizdir. Vaftiz, bir hamamdan çok, bir mezara, bir cenaze törenine benziyor.

Ve bu karar artık milletçe yada hanece alınmıyor, ama tek tek. Yahya'nın görevi ve getirdiği yeniliği budur. Eskiden bir halk olarak antlaşmayı kabul ederler, ama Yeni Antlaşma'yı tek tek kabul ediyoruz, bilinçli olarak, karar vererek.

Matta 3:5 "O vakit bütün halk ona gelirdi:... 6 Ve günahlarını açık açık söyleyip Yahya'nın elinden vaftiz oldular." Eski Antlaşma'da vaftiz geçmiyor. O zaman Matta'nın okuyucuları vaftizin ne olduğunu nereden bilirdiler? Vaftiz yabancı bir kavram değildi: İsraili olmayan, başka halklardan olan biri, Yahudiliğe geçmek istediye, kurbanlar, sünnet gibi birtakım törenlerden geçirdi: ve bunların birisi vaftiz idi. "Bizim atalarımız bir vakit Kızıldeniz'de Musa'ya vaftiz oldular, ama SENİN ataların Kızıldeniz'den geçmediler. Sen şimdi sembolik bir biçimde o geçişi tekrarlayacaksın."

Yani, kısacası vaftiz, Yahudi olmayanlar için Yahudiliğe geçme töreni idi ve Yahya Yahudi olan dinleyecilerden vaftiz olmalarını isterken, onların kendilerini daha Allah halkından olmadığını, daha 'gavur' saymalarını istiyor. Matta 3:9 bize bir ipucu veriyor: "Hiç de düşünmeyin, içinizden şöyle konuşsanız: 'Bizim dedemiz İbrahim'."

Bundan sonra, doğal doğuş bizi Allah halkından kılmıyor, ancak 'Yeni Doğuş' geçerli, 'sudan ve Ruhtan doğmak' - 'su' bizim sorumluluğumuzu gösteriyor: tövbe edip vaftiz olmak. 'Ruhtan' ise Allahın sorumluluğunu gösteriyor. O, tövbe eden, vaftiz olmakla İsa ile yapılan Yeni Antlaşmayı kabul eden herkese Yeni Doğuş'u, Kutsal Ruh'tan doğacına söz veriyor.

Kimse hristiyan olarak doğmuyor. Bizim de çocuklarımız doğal olarak kaybolmuşların arasındadırlar. Her kuşak yeniden müdeyi duymalı.

Vaftiz kilisenin kapısıdır: herkes tek tek vaftiz olup kiliseye katılacağına karar veriyor. 'Kahal Yahve', 'Ekklesia Hristou'nun amacı Onu yüceltmektir.

Ve son olarak, **Baba birdir** - kilise

Onun için Efesliler 4:6'da diyor ki, "O da her şeyin üstündedir, her şey ile beraberdir ve her şeydedir." Onu bütün çalışkanlığımızda unutmamalıyız: kilisem daha da Baba'yı yüceltiyor mu... yoksa kendi kendini mi? Daha amacına hizmet mi ediliyor? Yoksa kilisem kendi kendine amaç mı oldu? Kiliseyi ayakta tutmak, yada büyütmek kendi başına bir hedef mi oldu?

Birliğin kaynağı: Mesih'in yükselmesi

Efesliler 4:7-10

7 Ama Mesih her birimize merhametinden verip derece derece vergiler dağıtırdı.

8 Onun için şöyle deniliyor : "Ne vakit yukarıya çıktı, Mapusluğu mapusa attı, Ve insanlara bahşişler dağıtırdı

9 (Şimdi - şu 'yukarıya çıktı' lafı herhalde demek istiyor ki, o aynı zamanda aşağı taraflara, hani dünyaya inmişti. Yoksa, ne anlamı olabilir ki?

10 Evet, kim aşağı indi ve kim bütün göklerden daha yükseğe çıktı - o ikisi aynı kişidir. Maksat, her şeyi dolduran O olsun.)

Bu ayetlerde İsa, onun onuruna verilen bir alayda gezermiş gibi, zaferi kazanan bir generala benzetiriliyor. Alıntı Mezmur 68'dendir. Rab, Eski Antlaşma'da Horev Dağında kendi halkı olan İsrail'le antlaşma yaptıktan sonra, bir kral kendine bir başkent seçer gibi, Yeruslaim'i, daha doğrusu Siyon Tepesi'ni seçti. Orada tapınak yaptırdı, Davud'un hanedanını (evini) kurdu.

Pavlus, bu eski mezmurun İsa'da gerçekleştiğini söylüyor: nasıl eskiden Horev Dağı'nda Yahve'nin Mısır'daki tanrıların, putları yendiği belli olduysa (Çıkış 12:12 ve Say 33:4), aynı biçimde İsa Mesih bütün güçlü ruh düşmanlarını haçta ölmekle yendi (Kol 2:15) ve 'yukarıya bindi'. İlk imanlılar için İsa Mesih'in göğe yükselmesi, yılda bir kere anılacak ve kutlanacak bir bayram değildi, her gün yaşanacak, her hafta toplantıda kutlanacak bir zafer idi.

Efesliler 4:8-10'da anılan gerçek, Mezmur 68'de müjdelenen, gelecekte gerçekleşen bir olay idi: Tanrı'nın İsa Mesih'te ilk ve son gerçekleşen tenleşmesi, bir insanda görünmesi, bir kere oldu, bir kere gerçekleşti.

Yahve Eski Antlaşma'da, nasıl Sina Dağı'nda kazandığı zaferin kanıtı olarak, Kenan toprağından kasabalar ve tarlalar İsrail halkına dağıttıdıysa, aynı

biçimde Rab İsa göğsüne alınınca haçta kazandığı zaferin kanıtı olarak Ruhsal armağanlar, ruh vergileri dağıttı.

Bu ruh vergileri her zaman mucizevi olmayabilir - onu 1.Kor 14:29-30'dan öğreniyoruz. Önemli olan ruh vergilerinin önemli tarafı, mucizevi olmaları değil, kardeşin ihtiyacı karşıladığıdır.

Yafa kilisesinde dul ve fakir kadınlar vardı. Onların ihtiyacı mucizevi biçimde yabancı dilde konuşmak değildi, gündelik rubalardı. Tabita, Dorkas, yada Ceylan adlı kadın mesihçi, bu ihtiyacı giderirdi, bu kadınlara gerektirdiği rubaları dikerdi (Elçilerin İşleri 9:36). Bunu bir kere, yada kafasına estiği zaman, kendini 'ruhsal' hissettiği zaman, yapmazdı, ama her zaman bir hizmet gibi yapardı. Onun Ruh vergisi, ruhsal armağını buydu.

Peki, gereken para nereden bulurdu? Kilise ona yardım etti mi? Belki. Ama Tabita belki kendi cebinden ödedi. Belki kumaşları bulup yardım etti ve kendi ruh vergisini saydı. "Ben kiliseye öyle yardım edeceğim" dedi.

Ruhsal bir vergi aslında nedir? Aslında, bir ruh vergisi, özel sana ait bir hizmet etme fırsatıdır. 1.Kor'den aldığımız izlenim şudur: ruhsal vergiler konusunda önemli olan iki konu vurgulanıyor: hizmet ve birlik. Ruhsal armağan sayılan bu özel hareket bana hizmet etmeye yardım ediyor mu? Ruhsal armağan saydığım bu özel hareket kardeşlerin arasında birliği arttırıyor mu? Eğer bu soruların cevabı 'evet' ise, ruhsal bir vergidir, yoksa değildir.

Her bir gerçek imanlıda bir ruh vergisi bulunuyor. Ve bunun kullanılmasına bir mikrofona ihtiyaç değil. Hatta, toplantıda konuşmadan, sessiz bir biçimde hizmet etmeye öğrenelim, kardeşimize ayak yıkamayı öğrenelim.

Birliğin ustaları: Önderler

Efesliler 4:11

Ve O,

- kimi kişileri apostol olarak verdi,
- kimi kişileri peygamber olarak verdi,
- kimi kişileri müjdeciler olarak verdi, ve
- kimi kişileri de çoban ve muallim olarak verdi.

Herkes bir Ruh vergisi aldıysa da, kilisede bu ruh vergileri kullanmak zordur: Doğal bencil hayat stiline hizmet dolu bir hayat stiline geçmek zordur. Kilisede hizmet etmek, bize doğal gelmiyor. Başkalarını düşünmek için önderler bize cesaretlendirmeli. En ufak fedarlık, en ufak hizmet için kilisede onay ve övgü arıyoruz. O yüzden ruhsal vergilerimiz bize verildiyse de, içimizde bulunursa da geliştirilmeli.

Ve Rab bu amaç için ruhsal önderler verdi. Ayet 4:11 onları sayıyor: hem genel kilisenin önderleri, hem de özel kilisenin önderleri. Bu ayette bugün 5 ayrı görev sayılıyor ve 'beş katlı görev'den bahsediliyor. Ama bu, yüzeysel ve tembel bir yorumdan ileri geliyor: ayeti dikkatlice araştırdığımızda, fark edeceğiz ki, 'bazıları' yada 'kimi kişileri' diye tercüme edilen söz (Grekçe: tuus) cümlede 4 defa geçiyor, değil 5 defa. Demek 4 görev var, değil 5.

Önce Pavlus 'genel kiliseyi' kuran ve yöneten iki görevi sayıyor: apostollar ve peygamberler. Apostollar İsa tarafından seçilen ve görevlendirilen, İsa'nın dirilişine şahit olan (Elçiler İşleri 1:21-22), küçük bir grup erkek idi. Bazı yorumcular sadece 12 apostolun olduğunu söylüyorlar, bazıları bu grup daha büyük olduğunu ve yukarıdaki odada bulunan kişilerin yarısı (erkekler) de apostol sayılabileceğini söylüyorlar.

İsa tarafından seçilen 12 apostolların sayısı herhalde İsrail'in 12 oymağının sayısına paralel olarak seçildi: nasıl Eski Antlaşma'da Allahın halkı 12 oymaktan ibaret idi, Yeni Antlaşma'da Allahın yeni halkı olan ve İsa ile Yeni Antlaşma'yı geçerli kılan Allahın halkı da 12 oymaktan ibarettir.

Bu, beklediğimizden daha önemlidir. Allahın halkı, eskiden bugün de 'federal' sistemine uygundur. Ne demek istiyoruz? Allahın halkı, dediğimiz gibi, bir 'ekklesia'dır, nerede her vatandaşa saygı gösterilir, herkesin sesi duyulur. Kilisede alınan kararlar bir grup ihtiyarlar tarafından alınıyor.

Vahiy 7'de Allahın halkı mürleniyor. Orada Allahın halkı 12 oymaktan oluşuyor. Vahiy 14'te eksiksiz Allahın halkının, yani, mühürlenene kişilerden, Büyük Sıkıntıdan geçtiğini görüyoruz. Ve Vahiy 21:12-14'de Yeni Yerusallm'i, yani Kuzu'nun gelini, tarif ederken, Allahın halkı birdir 12 oymakların ataları, kuzu olan İsa'nın 12 apostoluyla birleştiriliyor.

Bugün apostollar var mı? Bu soru son yıllarda çok önem kazandı. Birçok kişi kendini apostol yapıp yerel kilise üzerine yetki ve karar verme gücünü arıyorlar. Bu konuyu daha derin araştırıalım.

Apostollar İncil'de kilisenin temelime benzettiriyorlar (Efes 2:20; 1.Kor. 3:10). Temelde bir evde bir kere koyoluyor. Kilise olan Rabbin binası, Rabbin tapınağı Kilise büyüdüğü ve zaman ilerledikçe tamamlanıyor.

'Apostol' sözü Grekçe apo-stello sözlerinden türemiştir ve 'gönderilen' demektir, sözün anlamıyla 'misyoner' sözüyle eşanlamlıdır. Bugünkü apostollar, elçiler bunu ustaca kullanarak, bizi aldatıyorlar. "Ben sadece Rab tarafından gönderilen biriyim!" diyerek, özel yetkiye, özel bir meshetmeye sahip olduklarını iddia ediyorlar.

Bu aynı zaman hem alçakgönüllü görenen, hem üzerimize yetki arayan tutum yeni değildir. Gerçek apostollar olduğu günlerden beri sahte apostollar da vardır. Aopstol Yuhanna buna karşı gidiyor: "Ama sizde Kutsal Olanın meshetmesi var, ve hepiniz bilgilisiniz." (1.Yuhanna 2:20). Yedi ayet sonra Yuhanna aynı hakikatı tekrarlıyor: "Ama siz Ondandır bir meshetme aldınız, o da sizde devamlı kalıyor. Ve ihtiyacınız yok, birisi sizi öğretsin."

Özel bir meshetmeye sahip olduğunu söyleyen kişi yalan söylüyor. Kutsal Ruh, tövbeden sonra her gerçek imanlının içine yerleşiyor, onu kutsal kılıyor ve onu mühürlüyor. Toplantıda en cahil kardeş yada kızkardeş, yüzlerce kiliseye etkelen, sahnelerde güçlü performanslar yapan, adı sosyal medyalarda yayılan, sana el koyup sözde Kutsal Ruh'u veren vaiz veya 'apostol' kadar bir meshedilme almışsın. Korkma, cesaretle onun teklif ettiği 'Kutsal Ruh'u, 'serbest edilmesini' yada 'meshedilmesini' reddet - özellikle türkçe değil de, başka dil konuşulursa. İzin verme, sana el koysun.

Bugünlerde karşımıza çıkıp da "beni apostol olarak say" iddialanan hepsi sahtedir. Hepsi para için çalışıyorlar, hepsi bizi soymak isterler. Ve hiç korkmadan "İsa'yı mezardan çıktıktan sonra gördün mü? Bir apostolun mucize yapma gücü var mı sende (2.Kor. 12:12)?" diye sor!

Bu karizmatik 'Yeni Apostollar Reformasyonu' hareketinin yanısıra Katolik ve Ortodoks kiliselerinde de apostolluk varmış. Her katolik Piskopos ve her ortodoks Patriarh papazları tayin ederken, onlara el koyarken, bunu apostolların yetkisi ile yaptığını iddia ediyor. Kendileri için 'Apostol' ünvanını kullanmıyorlar, apostollar yerini artık Episkop (Patriarh) geçti, ama apostolların yerine geçtiğini söylüyorlar.

Rab İsa kilise kurma yetkisini Petrus'a verirken, onu bütün apostollara verdi (Matta 16:18). Sadece Petrus'a verdiğini söylersek bile, bu, onun kendi ölümünden sonra göreve geçecek bir halife seçebildiğini anlamına gelmez. İsa öyle bir şey kastetmedi - katolik papalık sistemi uydurmadır.

Ortodokslar ise papalığı reddedip 'patriarhların oybirliği ile el koyma' sistemine geçtiler. Böylelikle 'apostolların halifeliği' için 3 sistem ortaya çıkıyor: yetki ya yukarıdan geliyor (Katolikler), ya etraftan geliyor (Ortodokslar - Yeni Apostulluk Reformasyonu hareketinde de sözde apostol olanlar birbirlerine el koyup 'apostol' yapıyorlar).

Doğru anlayış ise Protestan anlayışıdır: İsa'nın görevlendirdiği apostollar yok oldu, yerine onların yazıları kaldı, yani incil, Yeni Antlaşma. Onlar da yeterlidir, apostolların yerlerine geçen kişilere ihtiyacımız yok. Ruhsal yetki artık aşağıdan, yani topluluktan geliyor. Topluluktan bir kardeş, önderlere topluluğun adına el koyuyor.

Bu konuda bozuk papaz kiliselerinin hatalarını düzeltme yoluna çıkan Protestan kiliselerde birçok konuda Kutsal Yazıların anlayışına döndülerse de, bu konuda hala Katolik ve Ortodoks kiliseleri'nin hatalarını düzeltmediler. Hala imanlıların 'el koyulmuş' yada 'el koyulmamış' ayırımı yapılıyor. Ama kim kime el koysun? El koyan kişiye kim el kordu? Ve böylece 'apostolluğun halifeliği' konusuna geliyoruz.

Bugün kim el koyabilir? Apostolların yerine bugün kim geçti? 'El koyma' törenlerinde yapılan hareketlere, oradaki ahşamına ve kullanılan elbiselere aldanma! İncil'in öğretişine güven. Ruhsal yetki kazanılıyor, el koymakla başka kişilere geçemez!

**Katoliklerde
el koyma töreni**

**Ortodokslarda
el koyma töreni**

**Protestanlarda
el koyma töreni**

Aramızda en yaygın olan el koyma töreni - el koyanlara kim el koydu?

Bugün apostolluk daha devam ediyor mu: gerçek anlamda apostulluğun şartı İsa'nın hayatına ve dirilişine göz tanığı olmaktır. Bu anlamda bugün kimse apostol olamaz. Onu bilerek, "bugün de apostollar var" tezini savunanlar bugünkü apostolların 'küçük a apostollar' olduğunu diyorlar. Tabii ki, İsa'nın dirilişine gözşahidi olduklarını iddia etmezler. Ama dünyanın kiliselerinin üzerine bir göreve sahip olduklarına ve yerel kilise onlara tabii kalmalarına gerektiğini diyorlar.

Bugün ancak apostolların öğretisi ve yazıları olan İncil'i durdukça, gerçek

kilise oluyoruz. Başka 'Allah adamları', apostolların öğretilerine yaklaşırsalar da, onların yerini alamazlar.

Demek, apostolların zamanı geçti. Eceliyle ölen Yuhanna yaklaşık 100 senesinde öldü. O zaman apostolların çağı bitti. Matta'nın, Pavlus'un, Petrus'un, Yuhanna'nın, Yakub'un ve Yahuda'nın yazıları tanamlanırken, bugün bile bir anlamda apostollar aramızdadırlar.

Apostol sözü Grekçe apo-stello' sözünden türemiştir ve sadece 'gönderilen' demektir. Latince 'misyoner' sözüyle eşanlamlıdır. Ve 'Biz sadece dünyaya 'apo-stello'lar olarak gönderilen misyoneriz."

Yalnız, başka devletlere gönderilen misyonerler genellikle kilisenin saygı sıralamasında pek aşağıdırlar: hepsi dilencidirler ve fazla saygı görmezler. Oysa 'apostol' ünvanını taşıyan kişi otomatik saygı görüyor, kapılar açıktır ve parasal destek de görüyorlar. Pavlus'un dediği gibi: "Bir kişi gelsin ve sizi esirliğe soksun, sizi yiyip bitirsin, sizi soysun, kendini yükseltirsin ve sizin suratınıza şamar atsın, işte bunlara dayanıyorsunuz." (2.Kor 11:20)

Kilise tarihinin başından, 'apostol' adını kullanıp kendini yükselten ve zenginleştiren kişiler olmuştur. Biz de korkusuzca, Pavlus gibi, 'sahte apostol'sun diyelim, korkmadan anında ve toplantının dışında ve elektrik gitarlar çalmadan onlardan bir mucize isteyelim (2.Kor. 12:12) ve fakirlik içinde ve ün kazanmadan ölmelerini bekleyelim (1.Kor 4:9).

Yeni Antlaşma'da peygamberler kimlerdi, peygamberlik de nedir? Bu konuda imanlıların arasında çok farklı fikirler var: kimisine göre peygamberlik Allahın Sözü'nü vaaz etmektir, başkalarına göre geleceğini, yada kişinin hayatında gizli ve saklı şeyleri bilmektir. Antakya'da kiliseyi yönetenler arasındaydılar: peygamberlik özel ruhsal hayatımızı yön veren bir kişisel danışman değil, bütün kilisenin ve kiliselerin akıbetini değiştiren kişilerdi.

İncil'de bir peygamberin örneği en detaylı olarak, Agabus'la karşılıyoruz. Bütün imanlıları etkileyecek bir kıtlık olacağını (Elçi 11:28) ve birçok topluluğu etkileyecek elçi Pavlus'un tutuklanacağını söyledi (Elçi 21:10).

Peygamberler ve apostollar - İncil'deki örneğine bakarak bu ikisinin beraber gittiğini görüyoruz. Peygamberler bir kiliseye bağlı kalmayıp birçok kilisede hizmet ederdiler.

Apostollar, büyük ve merkezi şehirlerde kilise kurdular: Pavlus, Kıbrıs, Efes, Selanik, Atina ve Korint'te kilise kurdu. Antakya kilisesi Petrus ve Yuhanna tarafından kurulmadıysa da Barnabas sonra bir apostol olarak kiliseyi onayladı (Yeruşalim'den oraya gönderildi. Markos (ki o aslında Petrus' sekreteri idi) Mısır'daki İskerdenderiye'de kilise kurdu.

O büyük şehirlerdeki kiliseler zamanla etrafında bulunan daha küçük

kasabalarda kilise kurdular. Elçilerin İşleri 19:10 "Bu böyle iki sene devam etti. Öyle ki, Yahudi olsun Grek olsun, Asya sancağında oturanların hepsi Allahın haberini işittiler." - Vahiy 2-3 bölümlerinde geçen topluluklar (yani: İzmir, Bergama, Tiyatira, Sardis, Filadelfiya ve Laodikya, bir de Kolose'deki kiliseler ikinci kuşak olup apostolların kurdukları kiliselerdir).

İsa sadece 12 apostol tayin etti. Daha büyük olan rakamı kabul etsek de, apostolların sayısı 100'ü geçmezdi. Bir avuç kişi asla İsa'nın son buyruğunu ("BÜTÜN dünyaya gidin...") yerine getiremezdi, binlerce kiliseye bakamazdılar. O yüzden peygamberlerle birlikte işlerdiler.

Bir peygamber aslında nedir? Grekçe Pro-fetes ilk anlamda "önden konuşan", yada "sözü çıkaran" biri demektir, yani Allahın sözünü insanlara ileten biri. Yaudilere göre peygamberlik vergisi Musa'da en hızlı biçimde işlerdi. Say 12:6 RAB onlara seslendi: "Sözlerime kulak verin: Eğer aranızda bir peygamber varsa, Ben RAB görümde kendimi ona tanıtır, Onunla düşte konuşurum. 7 Ama kulum Musa öyle değildir. O bütün evimde sadıktır. 8 Onunla bilmecelerle değil, Açıkça, yüzyüze konuşurum. O RAB'bin suretini görüyor.

Demek, Rabbin peygamberlerle en fazla kullandığı konuşma tarzı rüya idi. Mesajları da kısa ve birçok anlamlıydı, bilmece gibi. O yüzden peygamberlik konusunda Musa özel bir yer işgal ediyor, ayrı bir kategoridedir. Rab, kendi sözlerini Musa'ya açık açık dikte etti. 'Musanın kanunu' diyoruz. Bütün sonraki peygamberler Musa'nın sözlerini temel saydılar.

Yeşaya 8:19 Birileri size, "Fısıldaşıp mırıldanan medyumlarla ruh çağıranlara danışın" dediğinde, "Halk kendi Tanrısı'na danışmaz mı; yaşayanlar için ölümlere mi danışılır?" deyin. **20 Tanrı'nın öğretisine ve bildirisine dönmek gerek!** Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek.

Demek, bir peygamber Musa'nın sözlerine ters düşen bir haber, bir mesaj getiremezdi. Musa, peygamberlerden üstün idi. Aynı biçimde, Yeni Antlaşma zamanında da peygamberlik üstün değildi. Hiç bir peygamber apostollara aykırı gidemezdi. Apostolluk görevi, peygamberlik görevinden üstün idi.

Bugün peygamberler var mı? Yeni Antlaşma'da verilerden şunu anlıyoruz: peygamberlik 1. bütün kilise ilgilendirecek konuları konuşuyor ve 2. peygamberlik genel konularla yetinmeyip net ve dakik bilgiler içeriyor. Zaten İncil'den öğrenebildiğimiz gerçekleri tekrarlamak ("Rab diyor ki, 'Ben sizi çok seviyorum", yada "Bu yerde çok halkım var!") peygamberlik değildir. Öte yandan, Yeni Antlaşma'ya göre peygamberlik bakımcılık, medyumculuk değildir. 'Peygamber' gizli bilgilerimizi bilse de ("Sen Lale Sokağında, ev numarası 16'da yaşıyorsun!"), Rab tarafından görevlendirmiş değildir, ve onun sözlerinden korkmayız. Kişisel önbildirmeler ("Sen bir ay içinde

hayatının aşkıyla karşılaştıracaksın, evleneceksin") de, eğer kiliseye ilgilendirmezse, peygamberin işi değildir.

Peygamberlik bitmiştir. Apostollar ölmekle peygamberlik de öldü, çünkü peygamberler apostolların yardımcıları idi. Apostolların yazıları var aramızda. Birlikte İncil'i, Yeni Antlaşma'yı oluşturuyorlar. Eğer apostollar ve peygamberler bugün de devam ediyor dersek, İncil'in kapandığını inkar etmiş oluyoruz, kapıyı, Mormonlar Kitabı gibi, 'yeni' kutsal yazılara açık tutuyoruz. Bu olamaz! Tenleşme bir kere oldu, Rab İsa da sadece 12 Apostol seçti.

Apostollar ve peygamberler bütün dünyada, kiliselerin üstüne çalışırken, son iki görev de yerel kiliseye verildi: müjdeci ve çoban ve öğretmen.

Sahte apostollar ve sahte peygamberler için İsa Mesih bize kolayca uygulanan bir test verdi: meyvalarına bak (Matta 7:15-20)! Ve meyvaların en kolay görünen paradır. Apostol yada peygamber olmak, bizi normal insan hayatından alıp ruhsal dünyaya götürüyor. Apostollar ve peygamberler dünyaya sırt çeviriyorlar, Rabbin konuları artık birinci yer alıyor. Para ve altın çoğaltmak, yaşlılığımız için para biriktirmek, güzel arabalar ve düğünler düşünmek - bütün bu konular gerçek apostollara ve peygamberlere vız gelir, ama bugünkü sahte apostollar ve peygamberler hepsi kişilerden para arıyorlar.

1.Kor 4:9 "Sanıyorum, Allah bizi, hani apostolları, ölümüne gidenler gibi, en sonuncu kişiler olarak ortaya koydu. Bütün dünyaya, hem insanlara hem de meleklerle, seyirlik için olduk." Bir apostolun yetkisini ve güçlerini arayanlar kendilerine bunu sorsunlar: "Ben ölüme gidenler arasında bulunmak istiyor muyum? Rab için ölmeye hazır mıyım?"

İsa'nın seçtiği apostollardan, Yuhanna hariç, hepsi şahitlikleri için erken öldürüldü. Petrus'un Roma'da 67 yılında haça gerildi. Yedi yıl önce Andreas aynı biçimde Yunanistan'ın Patras kentinde öldürüldü. 44 yılında Yakup Yerusalem'de, Hirodes buyruğu üzerine, tapıktan atılarak öldürüldü. Tomas Hindistan'ının Milapore kentinde bir mızrakla öldürüldü. Ve bütün apostollar erken yaşta gurbette öldürüldü. Senin adın da apostol sayılarak o listeye dahil edilmeye hazır mısın?

Peygambere gelince, son apostolun zamanında yazılan Didake kitabı, ilk kiliselerde kendini peygamber yapan kişileri nasıl denemek gerektiğini okuyoruz:

11:9 Ruh'ta yemek sipariş eden peygamber onu yemez; yerse, o gerçekten sahte bir peygamberdir. 11:10 Gerçeği öğreten, ama öğrettiğini yapmayan peygamber de sahte bir peygamberdir.

Didake 11:12 "Ama Ruh'ta, "Bana para ver" veya buna benzer bir şey söyleyeni dinlemeyin. Ama size ihtiyaç sahibi olanlar için vermenizi söylerse, kimse onu yargılamasın."

Didake 12:1 "Rabbin adıyla gelen herkesi hoş geldiniz. Rabbin adıyla gelen herkesi kabul edin, ancak sonra onları sınavın ve kendi takdirinizi kullanın. 12:2 Gelen kişi geçici biriyse, elinizden geldiğince ona yardım edin; ancak gerekirse iki veya üç günden fazla sizinle kalmasın."

Didake 13:1 "Aranızda yaşamak isteyen her gerçek peygamber, desteklenmeye layıktır. 13:2 Aynı şekilde, her gerçek öğretmen de, bir işçi gibi, geçimini sağlamaya hak kazanmıştır. 13:3 Bu nedenle, bağ ve hasat ürünlerinin ilk ürünleri, peygamberlere ilk ürün olarak verilir; çünkü onlar sizin başkahnelerinizdir."

Böyle yaşamak istiyor musun? Kendine kardeşlerin yemek sadakalarına muhtaç kılmayı hazır mısın? Garanti aylık yok! Bir gün kardeşlerin birisi bir çuval patates veriyor, başka gün birisi bir fıçı dolusu zeytin veriyor: peygamber olarak senin karşılığın bu! Bugünkü sahte 'peygamberler' ise, "Bana aylığının ondalığını ver - Rab senin ektiğini 100 kat bereketleyecek" deyip sürüyü soyuyorlar. Fakirlik içinde hizmet kardeşlere hizmet etmeye hazır mısın?

Müşdecı (Grekçe: evangelist - demek: 'iyi haberi yayan kimse' - bir anlamda her imanlı bir müşdecıdır. İsa Mesih'in iyi haberini yaymak herkesin görevidir. Onun için 'müşdecı' sözünü daha iyi 'kilise kurucusu' diye tercüme edelim. Olgun bir topluluk aralarından bir kişi yada bazı kişiler görevlendiriliyor (Elçi 13:1-3). Bu kişi yada kişiler henüz topluluk olmadığı yerde, İsa'nın iyi haberini yayıp kişiler imana getiriyorlar. Bunlara, aynı devlette olursa, 'müşdecı', başka devlete yada başka halklara gönderilirse, 'misyoner' deniliyor.

Müşdecı yada misyoner her zaman gittiği yerde yabancıdır. Onun için bir müşdecı yada misyoner, açık tabiatlı, misafirperver, kolay iletişim kuran ve yabancılığı seven bir kişi olmalı. Görevi süresince onun gönderdiği kiliseye rapor veriyor, onlara tabii oluyor, ama aynı zaman onlardan yardım ve destek görüyor.

Pavlus, dört uzun 'müşdeleme gezisi' yaptı. Üçünde onu gönderen Antakya kilisesine döndüğünü görüyoruz. Dördüncü yolculuğunda da herhalde Antakya'ya dönecekti, ama fırsatı olmadan tutuklandı ve Roma'ya gitti.

Demek yerel kilise müşdecı ve misyoner gönderme vazifesini bir misyona devretmiyor ama kendisi üsteleniyor. Her olgun kilise müşdecı ve misyoner göndermeli. Hatta, bir topluluğun canlı, Kutsal Ruh tarafından güdüldüğünü

canlı ilahilerden anlamayız, bundan anlarız: kilise, gerek kendi devletinde, gerek başka kültürde, başka devlette yeni toplulukların kurulmasını önem veriyor mu? Yeterince imanlı sürekli bir müjdecî yada misyoneri parasal destek ediyorlar mı? Topluluk sürekli kendi gönderdiği müjdecî yada misyoner için dua ediyor mu? Üyeler müjdecî yada misyonere sürekli telefon açıyorlar mı?

'Müjdeleme' aramızda bir çeşit 'açık hava toplantısı' olarak anlaşıyor. Binada toplanan kişiler dışarıda toplanıyor, aynı ilahiler söyleniyor, aynı vaazlar ediliyor - sadece imansızların önünde. Müjdecilik yapan kişiler kendileri için bol bol reklam yapıyorlar. kendi adını yayıyorlar - ama sonra yok oluyorlar, kendi topluluklarına kahraman olarak kutlanmak üzere dönüyorlar. Çok kişi elini kaldırdı, İsa'yı kabul etti, diye övünüyorlar, ineternette ün kazanıyorlar. Yeni bir topluluk kurulana kadar kalsınlar! Yeni İmanlıların problemlerine ve zayıflıklarına katlansınlar! O zaman asıl 'müjdecî' olacaklar. Müjdecinin işi sadece müjdelemek değildir, topluluk kurmaktır.

Görevini tamamlayınca misyoner yada müjdecî, kurduğu kiliseye önderlik yapmak için, bir pastor değil bir ihtiyarlar heyetini bırakıyor: olgunlaşmış ve Kutsal Ruh'un vergilerini ortak olmuş kişiler, artık yabancı değil ama yerli kişiler sürekli yerel kiliseye önderlik yapıyorlar.

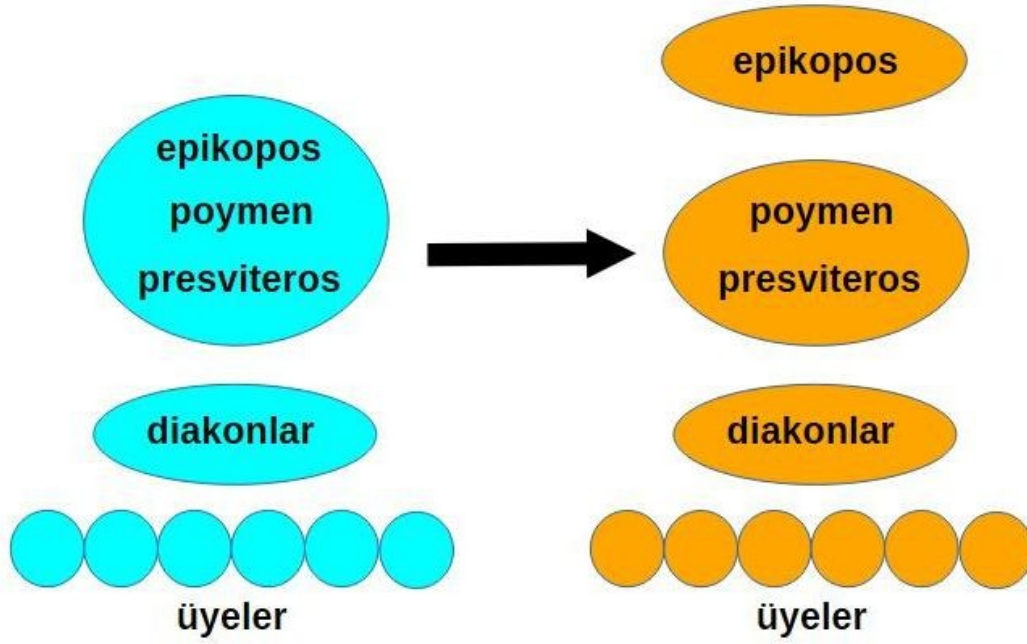
Ve böylece Kutsal Ruh'un verdiği dördüncü görevine geliyoruz: çoban ve öğretmen. Bir yerel kilise önderler tarafından yönetiliyor, tek bir pastör değil. İncil bu görev için üç ayrı ad kullanıyor, ama görev aynı: çoban, ihtiyar ve gözetmen (Grekçe: poymen, presviteros ve episkopos). Bu üç görevin ilk kiliseler arasında, apostolların ve İncil'in zamanında bir görev için kullandığını Elçiler İşleri 20:17 ve 28, bir de 1.Petrus 5:1 ve 2 - (fiiller kullanılıyor) anlaşıyor.

Kilise tarihine bakmış olursak, zamanla 'episkopos' sözcüğü daha yüksek bir görevi tarif ediyorlardı, 'çoban' ve 'ihtiyar' ise aynı derecede kaldı. Episkopos artık birkaç yerel kilisenin üstünde olan, 'bölgesel' bir önder olmuştu. Episkoposların saygısı ve yetkisi, içinde bulunduğu kasabanın önemine göre artıyordu. Zamanla dünyaca önemli sayılan merkezi idare gücüne sahip olan kasabalar, daha büyük yetkiye sahip olan episkopların yerleri oldu.

Ayrıca diakonlar var: bunlar, tek maddesel bir iş için topluluğun önderleri tarafından seçilen imanlılardır. Topluluğun önderlerine hesap veriyorlar. Hem erkek, hem de kadın olabilir (Rom 16:1).

Demek, İncil'de yerel topluluk için sadece 'iki katlı' bir sistem geçiyor. Tarihte bu iki katlı sistem, 'episkopos'ların yükselmesiyle, 'üç katlı idare sistemi' oluştu.

'episkopos' = gözetmen 'poymen' = çoban 'previteros' = ihtiyar

Neden bir tek görev için üç ayrı söz kullanılıyor?

Birinci yerde bir kilise önderi bir ÇOBAN olmalı. Çoban sözü bir önderin kişisel bakımını gösteriyor. İmanlılar koyunlardır; çoban da onların ihtiyaçlarına bakıyor: koyunlarım sağlıklı mı? Beslenip sulanıyorlar mı? Faydalı bes alırlar mı, zehirle mi besleniyorlar? Bir önder, çoban olarak, herkesin ruhsal büyümesini amaçlıyor.

Önder ikinci yerde bir İHTİYAR olmalı. Kullanılan Grekçe Söz 'presviteros' aslında 'daha yaşlı' demektir. Bu imanlı yaş demektir. Bir ihtiyar 30 yaşında, ama gene kilisede önder olup 'ihtiyar' görevine atanabilir (1.Tim 4:12). Bir kişinin ruhsal tecrübesi önemlidir, değil bedensel yaşı.

Çoban sözü latince 'pastor' demektir. İsa'nın zamanında, bugün olduğu gibi, ruhsal önderler, mesela öne gelen Ferisiler, kendine 'çoban' dedirterlerdi, ama gerçekten çoban olanları, yani koyunlarla uğraşanları hor görürlerdi. Kendine çoban dedirten Ferisilerin yanına bir gerçek bir çoban yaklaştığında burunlarını bürüp aralarına kabul edemezlerdi. Koyunlara bakarken, çobanlar haftalarca yıkanma fırsatını bulmazlardı, pislik içinde yaşardılar.

İsa'nın ilk şahitleri öyle hor görülen çobanların olması (Luka 2:8-20) çok önemli bir hakikatı gösteriyor: Rab, kilisesinin başında öyle çoban yürekli önderler istiyor. Çobanlar 'koyunlarına' hizmet ediyorlar. Bugün ise 'pastör' sözü yükseltirildi, kilisenin tek önderi ve ruhsal işleri bitiren tek kişi, yani

ruhsal bir uzman oldu. Koyunlar da ona hizmet ediyorlar - paralarıyla, hizmetleriyle, bedenleriyle.

Bugünlerde 'pastör' denilince, aklımıza kapıyı açık tuttuğumuz, saygı gösterdiğimiz özel bir pozisyonda olan, Kutsal Ruh tarafından özel seçilen bir 'Allah adamı' gözüyle bakılıyor. "Ben asla onun gibi olamam" düşüncesi yaygındır.

Bir çoban ona emanet edilen kişilerin ihtiyaçlarını karşılamakla çalışırsa, bir ihtiyar sadece örnek olmakla çalışıyor. İhtiyar olarak kilisenin önderleri geri kalanlara yaşayan örnek oluyor, imanlılar önderlere bakarak "ben de öyle olmak istiyorum" diyorlar.

Üçüncü olarak, yerel kilisenin önderler için kullanılan söz 'episkos'tur. 'epi' yukarıdan, 'skopein' ise bakmak demektir. Demek, bir episkop işlere 'yukarıdan bakıyor', yani organize ediyor. Yerel kilise, her bir insani organizasyon gibi, organize edilmeli. Kim, ne zaman, nerede olmalı ve ne iş yapmalı? Bunu iletişim kurmakla organize ediyoruz, ve bu ruhsal bir vergi isteniyor. Onun için, 'organizasyonculuk' (Grekçe: kuvernisis. yönetimler) 1.Kor 12:28'de bir ruh vergisi olarak, peygamberlik ve dillerde konuşmanın yanısıra geçiyor.

'Épiskopos'ların görevi büyüktür. Kardeşler genellikle kilisede hizmet etmeye istekli, ama koordine eden kimse yok. Kim misafirleri karşılayacak? Kim araba sürecektir? Kim ne zaman çocuk dersleri yapacak? Kim ne zaman, nasıl, nerede ve hangi ilahi çalışacak? İşte, bütün bu soruları çözen, bütün bu hizmetleri sıraya koyan, episkopostur.

'Dünyevi' ve sıradan sayılan bu organize etme vergisi, gerçekten ruhsal bir vergidir. İyi organize edilmemiş, kimin ne zaman, nerede olacağını ve ne yapmasını gerektiğini bilmeyen, kaosa düşen bir topluluk, ruhsal saydığımız işleri de bitirmez.

Onu kendi tecrübemden de destekleyebilirim. Türkiye'de imanlıların kampını yürütürken, ruhsal merkez mutfaktı. Asıl ruhsal işler orada biterdi. Kardeşler, kızkardeşler orada barışırdılar, orada hem bedensel, hem ruhsal bes bulurdular. İncil derslerini ve vaazlar hazırladığımda fark ettim ki, mutfak vaaz kürsüsünden daha önemli! Aynı biçimde, önderlerin 'episkopos' görevi de önemsiz değildir.

Bu çoban, ihtiyar ve gözetmen denilen önderler gönüllü olarak çalışıyorlar; normal, dünyevi işinde yanısıra, yani boş vakitlerinde kilisede görev alırlar. Kimi önderler ise tam zamanlı çalışırlar. Bu pratik bir çözümdür, ruhsal bir üst kategori değil.

O yüzden 1.Tim 5:17'de 'Rabbin sözünde işleyenler,' ayrı sınıf imiş gibi

bahsediyor? Kiliselerimiz yavaş yavaş büyümeli, kendi aralarından çobanlar seçmeli ve her ay tam bir aylık ödemeli. Buna hazır mıyız: ruhsal konularda yeterince olgunlaşmış, bu riski üstlenmeye hazır olan kişiler var mı, garantili dünya işini bırakıp da kendini kardeşlerinin 'sadakalarına' muhtaç kılan var mı aramızda?

Kocasına bu iman adımı atmakta destekleyen kadınlarımız nerede? Bu kadınlarda kocalarına kadar iman var mı? Daha düşük bir evde oturmak, daha az altın toplayabilmek, kiliseye, insanlara hizmet etmeye değer mi?

Öte yandan, nerede o kadar olgun bir topluluk var mı ki, aralarında tam zamanlı bir öndere para toplayıp aylık versin ve tembelleşmesin: 'Ona aylık veriyoruz ya' deyip de bütün ruhsal işler onun yapmasını beklemesin?

Öyle bir sistem kurduktan sonra, önder gerçeği konuşmakta sakınmaz mı? Aylığım elden gidiyor diye, cemaatin günahlarını görüp de susamaz mı? Aramızda cemaattan aylık alıp da gene de cesurca günahlarını bildiren kişi nerede?

Evet, önderlik önemlidir, önderler önemlidir (1.Tim 3:1), ama şartlara uymadan, hiç kendi ruhsal durumuna ve olgunluk derecesine bakmadan kendi kendini 'önder, vaiz yada pastor' ilan edenler dikkat etsin, çünkü başka bir ölçüyle ölçülecekler, "daha titiz bir yargılamadan geçecekler" (Yakup 3:1)

1.Tim 3:1-7 ve Titus 1:5-9 önder olmanın şartları sıralanıyor: 13 tanesi karakteri ile ilgilidir (kusursuz, hep kendi kafasına göre gitmeyen, hemen öfkelenmeyen, içkici olmayan, kavgacı olmayan, paranın peşine koşmayan, misafir karşılamayı seven, iyiliğe seven, aklı başında olan, dürüst olan, ağırbaşlı, Allaha bağlı ve kendini zaptedebilen), 5 tanesi tecrübe ile ilgilidir (bir kadının kocası, çocukları imanlı olan, kendi evini iyi güden, yeni imanlı olmayan ve dışarıdakiler tarafından da iyi olarak bilinen) ve 1 tanesi özeldir: 'sağlam öğretiş verebilmek". Onsuz önderin elleri, kolları bağlanıyor. Yaptığımız bütün çobanlık, bütün güdücülük Allahın Sözü'nü kullanmadan, sadece insan aklına dayanan sözlerimizi kullandığımızda başarısızlıkla sonuçlamaya mahkumdur.

Kendini 'pastor' yada 'kilise önderleri' sayanlar bu ayetleri okusunlar, derin derin düşünsünler, bu 19 şarta uyup uymadıklarını düşünsünler. Bunu bunalıma, depresyona düşmeleri için söylemiyorum, kendimizi alçaltmak için söylüyorum. Duan şu olsun:

"Rab, sözünde önderliğin şartlarını sıralamışsın. Ben de onlara uymuyorum. Ama büyümek ve olgunlaşmak istiyorum. Beni öyle değiştir, önderliğe layık olayım. O zamana kadar büyük bir ünvan taşımayacağım, bir 'çoban adayı' sayılacağım. Ve vakit geldi mi, cemaatin saygısını kazanacağım, onların ağzından konuşarak, bana çobanlık görevini vereceksin."

Sartların biri özeldir, öbürlerine benzemiyor: önder 'sağlam öğretiş vermeyi bilen' biri olmalı. En büyük zayıflığımız zaten bu değil midir? Önder olarak, imanlının her durumunda onu Rabbin sözüyle karşı karşıya bırakıyoruz. Her durumda "imanlının istediği, aradığı şey nedir" diye sormuyoruz, "Rabbin Sözü bu durum için ne diyor?" diye soruyoruz.

Yerel kilisede görev yapan önderlerden bahsederken, o yüzden 'çoban ve muallim' diyor. Görev aynı... ama kimisi o görevi boş zamanında tamamlıyor, kimisi kendini tamamen bu işe adıyor, dünyevi işini bırakıp günde 24 saat ruhsal konularla ilgileniyor. Ve çobanlar ancak Allahın Sözü'nü öğretmekle çoban görevinde başarılı olacaklar.

Birliğin adımları: herkes oynuyor!

Efesliler 4:12

Bu kişiler kutsalları hazırlayacaklar, hizmet edip işlesinler ve böylelikle Mesihin bedenini ilerletirsinler.

Artık önderlerin işine geldik. Gerek apostollar ve peygamberler genel kilisenin önderleri olarak, gerek müjdeciler ve çobanlar ve öğretmenler yerel kilisenin önderleri olarak, birer trenöre benziyorlar: kendileri gol atmayacaklar, ama bütün oyuncuların yerlerini alıp bütün takımın başarılı oynamasını sağlayacaklar.

Önderler alkışlanan 'yıldızlar' değil, başkalarının gelişmesini sağlayan trenörlere benziyor.

Yerel kilisede bize lazım olan, sözde Kutsal Ruh tarafından 'özel meshedilmiş', kuvvetli kişiler değil, ama bir sessizlik içinde çalışan Rabbin hizmetçileridir. Önderlerin işi aslında, kendi kendilerini işsiz braktırmaktır.

Topluluk bir takım sporudur. Bir takım olarak ya kazanıyoruz yada kaybediyoruz.

Bugünlerde toplulukta tek bir pastörün aylık alıp bütün ruhsal işlerin yaptığını görüyoruz. İmanlılar seyirci rolüne itiliyor, aktif olan pastördür. Kilisenin işine katılmak için ancak koro yada çocuk dersleri kalıyor. Bu, bir topluluğun kaynaklarını geliştirmemek demektir.

Örneğin: topluluğun en azında 50% kadındır. Hemen birinin "Ama kadınlar vaaz edemez!" itirazını duyuyorum. Bunun arkasında zihniyet nedir? Bu itirazının İncil'in dayanıp dayanmadığını burada araştırmayacağız. Ama 'kadınlar konuşamaz' diye bağırın kişi sanıyor, sadece mikrofunun önünde konuşan kişi 'Rabbin işini' yapan biridir.

Bu anlayış yapayandır. Gençlere sorduğumuzda bir gün ya "Pastor/Vaiz

olacağım", yada "Tapınma önderi olacağım" diyorlar. Toplulukta yapılacak ruhsal işlerin sadece onlar olduğu sanılıyor. Misafirleri karşılamak için evini açanlar nerede? Dul ve yaşlı kadınlarla ilgilenenler nerede? Kardeşlerin arasında haberleşmeyi sağlayan kişiler nerede? Hastalara bakanlar nerede? Bütün bunların ruhsal iş olduğunu, topluluk için önemli olduğunu, gençlere öğretmeliyiz!

Ruh vergileri konusuna gelince iki konu önemlidir: hizmet ve birlik. Rab bir imanlıya bir ruh vergisi verdiği zaman, onu doğru bir biçimde kullanmak, imanlının görevidir. Onu kardeşine hizmet etmek ve topluluğa hizmet amacıyla kullanacak mı, yoksa kendi şanı, kendini yüceltmek için mi kullanacak? Herkes onu mu alkışlayacak, yoksa o, kardeşinin ayaklarını mı yıkıyacak?

Korint kilisesinin hatası, ruh vergilerinin asıl anlamını kavramayıp sadece muzilere bakmak idi. Ama ruh vergilerinin hepsi mucizevi değildir. İncil'de ruh vergilerinin üç listesi var: 1.Kor 12:8-10, Rom 12:6-8 ve 1.Petrus 4:11.

Petrus iki tür ruh vergisi anıyor - konuşarak ve hizmet ederek. Pavlus gene, hasta bir kiliseye yazıyor; 1. Korintliler mektubu budur. Romalılarda ise sistematik bir biçimde, her zaman, her toplulukta, her imanlı için geçerli olan gerçekleri yazıyor. Onun için 1.Kor 12:8-10'de, Korint kilisesinde konuşulan ruh vergilerini sıralıyor, ama Rom 12'de her yerde geçerli olan ruh vergilerini sıralıyor.

Çoğu imalılar sadece 1.Kor 12:8-10'a bakıp 'ruh vergileri şöyle anlıyorlar: 'bilgi ile konuşmak', 'anlayış ile konuşmak', 'iman', 'şifalama', 'mucize yapmak', 'peygamberlik', 'ruhları fark etmek', 'türlü türlü diller' ve 'o dilleri çevirmek'. Çoğu imalılar Pavlus'un bu listesine bakıp Rab'den bu ruh vergilerin birisini diliyorlar.

Ama normal bir imanlının hayatında Kutsal Ruh'un nasıl işlediğini anlatırken, aynı elçi Pavlus Rom 12:6-8'de ruh vergilerini şöyle sıralıyor: 'peygamberlik', 'hizmet etmek', 'öğretmek', 'kuraj vermek (cesaretlendirmek)', 'para yardımı', 'güdücülük yapmak', ve 'başkalarına acımak'. Bu artık bambaşka, alışmadığımız bir liste. "Rab, bana para yardımında bulunma yada hizmet etme ruh vergisini ver" diye kaç imanlı dua etmeye cüret ediyor?

Evet, ruh vergini mikrofonsuz ve topluluğun önüne çıkmadan kullanmaya razı mısın?

Kutsal Ruh'un vergilerinin çoğu mucizevi değildir. Mucizeyi mi arıyoruz, yoksa hizmeti mi? Bugüne kadar bu 'mucize manyaklığı' devam ediyor. Oysa mucizeler pamuk şekeri gibidir: kısa bir zaman bizi doyuruyor, ama imanlının asıl ihtiyacını doyurmaz. Kısa bir zaman için toplulukta heyecan yaratıyorlar, gözlerimizi kamaştırıyorlar. Mesihin öğrencilerin çoğu ne zaman

O'nu terk ettiler? En büyük mucizesini gördükten sonra (Yuhanna 6:66).

Kutsal Ruh vergilerini bize nasıl veriyor? En büyük faktör, İsa'nın yükseltmesidir.o olayı tam sonucuyla anlamıyoruz:onda sadece çarmıhtaki ölümünün doğru bir eylem olduğunu ilan etmedi (Rom 1:4), onunla kendisini ölümden tutmak isteyen kötü ruhların yendiğini ilan etti.

O kötü ruhlar da bizi nasıl etkilerdi? Mucize yapmızı mı engellediler, öyle ki, o kötü ruhlardan serbest bırakıldıktan sonra bol bol mucize işliyelim? Hayır, o kötü ruhların işi, ve onların en büyüğü Şeytanın kendisi idi, bizi bencil, egoist yapmak idi. Bencillikten dolayı kendimizi birinci yere koyuyoruz, en önce kendi ihtiyaçlarımızı karşılıyoruz. Şeytan'ın ve onun ruhların stratejisi, putperestliği çekici kılmaktır: "Şef sensin, kimse sana karşılamaz." Bencilliğin sesi odur. Yeni doğuşu yaşadıktan sonra, bizi bencillığe iten kötü ruhlardan kurtulup kardeşimize ruh vergilerimizle hizmet etmeye hazırız.

Birliğin hedefi: olgun imanlı

Efesliler 4:13

En sonunda

- hepimiz imanın birliğine erişeceğiz,
- Allahın Oğlu'nu iyi gibi tanıyacağız ;
- yetişmiş insanlar olacağız ve
- Mesihin doluluğunun tam ölçüsüne varacağız.

"Hepimiz imanın birliğine erişeceğiz" - bu birlik artık başkalar tarafından fark ediliyor. Bu, sadece Ruh'un birliği değil, insanlar tarafından görülen bir birliktir. Allahın gözünde zaten bir olan imanlılar, artık kendilerini de bir bedenın üyeleri olarak hissediyorlar ve öyle hareket ediyorlar.

İmanda kişisel olgunluk bununla ölçülüyor: Rabde çalışan kişi, kendi 'etkinlik alanını' anlıyor ve kabul ediyor (2.Kor 10:14). Bu göreve sen yalnız çağrılmadın ve bütün ülkenin, bütün Avrupa'nın şefi değilsin, Rabbin kullandığı tek aleti değilsin: başka kişiler de aynı işi bitirecek. Rab başkaları da kullanacak ve sen onların şefi değilsin, onlarla beraber çalışmaya çağrıldın. Ancak birlikte başarılı olacaksınız! Ancak birlik içinde Rab'de olgunlaşacağız.

Bunu henüz anlamayan kişi, imanda olgun değildir. Onu motive eden, Rab İsa'nın yüceliğı değildir, kişisel hırstır, İsa'nın yüceliğini aramıyor, kendi yüceliğini arıyor. Ancak birlik içinde işlerken, hep birlikte büyüyeceğiz.

"Allahın Oğlunu iyi gibi tanıyacağız". Sanki Onu tanımıyoruz! Rab İsa'nın hakkında temel bilgilerine sahibiz. Nasıl doğduğunu, nasıl yaşadığını, nasıl ölüp dirildiğini az buçuk biliyoruz. Ama Onu gerçekten tanıyor muyuz? Madem Elçi 19'da yazılı olan olaylara şahit oldukları bütün mucizelerden sonra, Pavlus, Efes kilisesinin gözleri açılsın ve aydınlansınlar, öyle ki, Mesih'i tanısinlar' diye dua etme ihtiyacını duyuyor, biz aynısına muhtacız!

- yetişmiş insanlar olacağız ve Mesihin doluluğunun tam ölçüsüne varacağız. Olgunlaşmak - bu, her imanlının çağrısıdır. Yeni Doğuş ancak imanlı hayatının başlangıcıdır. 40 sene önce "Allah torunlarımı kanserden şifaladı" diye anlatan yaşlı kızkardeşlerden yoruldum. Bu 40 sene içinde hiç mi büyümedin, hiç mi olgunlaşmadın?

"Allahımdan memnunum, Allahtan her ne dilediysem bana verdi"- onun için mi iman ediyorsun? Bir çocuğa öyle davanırsan, her zaman anında her istediğini verirken, onu şımartıp yetişkin yaşta da hala bebek brakacaksın. Rab de imanda olgunlaşmamız ve büyümemiz için bazen bize 'hayır' diyor, hatta o amaç için hayatımızdaki problemleri kullanıyor (Rom 5:3-5). Maalesef, toplantılarımız böyle imanda 'geri kalmış' bebeklerle doludur ve bunu değiştirmenin zamanı geldi!

Evet, birlik içinde hizmet etmesini öğrenmek - bu, olgulaşmanın vazgeçilmez bir parçasıdır.

Hedef, 'andros teleios', mükemmel insan olmak. Bu ifadenin arapçası 'insan-i-kamil'dir. İslamiyet'e göre bunun iki en büyük örneği Adem ve Muhammed'dir. Mükemmel olmak isteyen kişiye Muhammed gösteriliyor. Az da olsa, Muhammed'in hayatını Kuran, hadislerde ve sıra kitaplarında okuyan kişi, Muhammed'in asla mükemmel olmadığını anlayacak. Muhammed hiç bir konuda bize örnek olamaz. Kuran'ın kendisi Abese suresinde Muhammed'in kör bir kişiyi hor gördüğünü ama zengin biriyle ilgilenip Allah tarafından azarladığını yazıyor. Bu mu mükemmel insan? Öyle mi davranalım?

İsa öyle değildir: sayısız körlerin gözlerini açtı ve hor görülenlere acıdı. İşte, kopya etmemiz gereken insan. İbraniler 4:15 "Bizim başgörevlimiz değil öyle birisi, hani bizim zayıflıklarımızı anlamasın, ya da aynısını hisetmesin. Hayır, O her meselede aynı bizim gibi denendi - yalnız, hiç günah işlemedi." O yüzden İsa, kopya etmeye değer bir adamdı. İnsan-i-kamil odur. O, sevgi ve merhamet göstermek, dayanmak, haksız yerde suçlanırken sakin kalmak ve herkese eşit davranmak konusunda bize örnektir.

Bu dereceye nasıl geleceğiz? İslamiyette bize kişisel bir uğraşı, şahsi bir yol öneriliyor: 'tazkiyat-al-nefs', kendi nefsinin temizlemek, 'zikir' = sık sık Allahın adını anmak, benliğin fani olduğunu anlamak, Allahta durmak ve Allahın adlarını saymak v.s., mükemmel olmak, özellikle tasavvur dünyasında, kişisel

ve bir sufinin önderliğinde teptiğimiz bir yoldur.

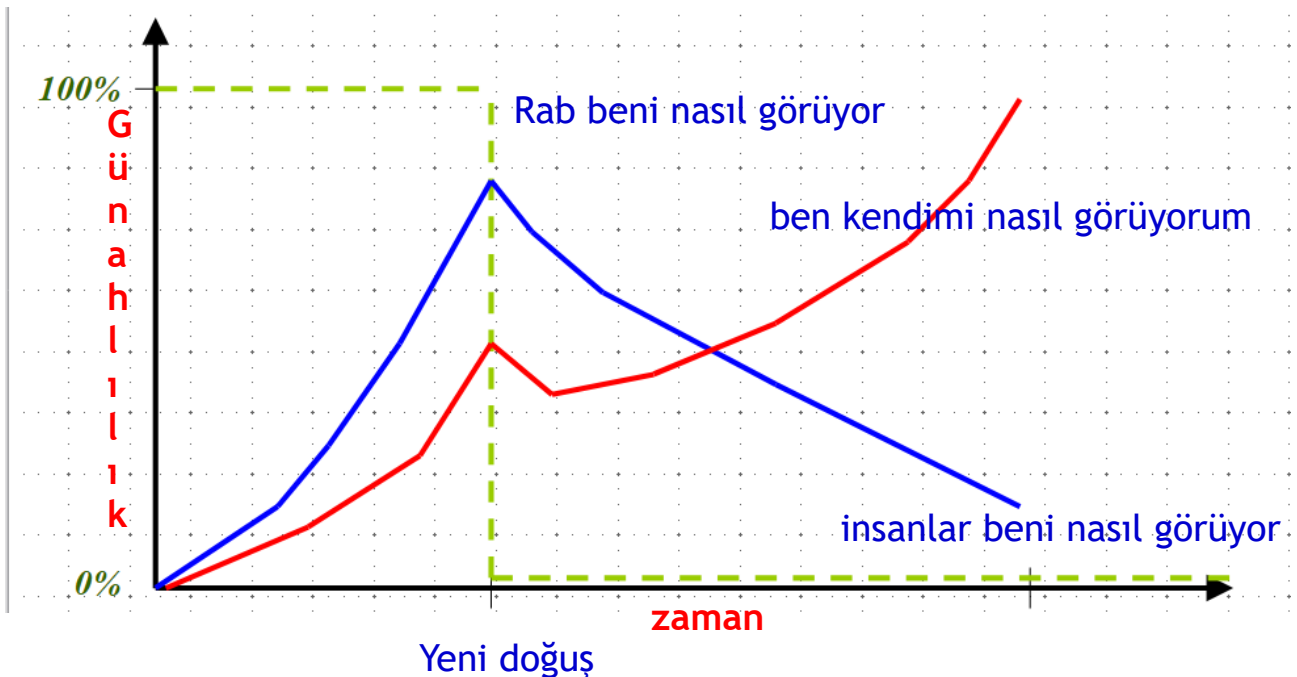
İsa öyle değil: kutsallaşma her imanlının yoludur. Yeni doğuştan sonra Kutsal Ruh imanlıyı değiştirmeye başlıyor: onun vicdanı daha hassas oluyor. Küçük bir hata işlerse, vicdanı rahatsız oluyor. Onun ses tonu değişiyor, daha yumuşak konuşmaya başlıyor. Kişi daha sabırlı oluyor, yanlışlığa uğradığında 1.Kor 6:7 düşüncesini onun düşüncesidir: "Haksızlığa uğrayım. Daha iyi. Rab halimi görüyor, hakkımı O alacak." Evet, bu duruma geleceğiz.

Bana öğrenci zamanında çok iyilik gösteren, kadın ev sahibimi haftada birkaç saat bankada çalışıyordu. Bir gün, bir müşterinin çekini alırken bir hata yaptı, ikibin dolar yerine yirmi bin dolar verdi. Müşteri de sesini çıkarmadı. Banka müdürü de ev sabime onsekiz bin dolar ödettirdi. Sanki bir sene bedava çalışmış oldu. Onun tepkisi: "Ah, ne yapalım!? Boşver! Sadece paradır!" - Ağzım açık kaldı! Ben yeni bir imanlıyken bunu duyanca öfkeden kudurdum. İşte, olgunluk budur. Bu dereceye geleceğiz.

Hem de, Efesliler 4:13'ün dediği gibi o mükemmellik duruma tek başına değil, hepimiz birlikte ya varacağız, ya varmayacağız. Ama sen tek başına, sana yolu gösteren özel bir hocanın müridi olup varmayacaksın, asla! Yada bir manastıra kapanıp günde 16 saat dua ederek 'Rabbe daha yakın' olmayacaksın. Eyub (Eyub 1:8), Nuh (Yar 6:9), Hizkiya (2.Krallar 20:3) Elizabet ve Zekerya (Luka 1:6) bu anlamda insanların önünde mükemmel, ama Allahın önünde günahkardılar.

Her imanlı ruh vergisini kullandı mı, İsa'ya benzer olacak, insan-i-kamil olacak. İnsanların gözünde bir mükemmellik bu, Rabbin önünde değil. Bu, günahsız olmak demek değil. Hatta, kutsallaşmanın sırası şu: insanların gözünde 'daha iyi bir insan' olurken, kendi gözünde gittikçe daha büyük bir günahkar ve Rabbin affına daha muhtaç olacaksın, kutuluşuna daha büyük bir pay biçeceksin!

Aşağıdaki grafik bize kutsallaşma nasıl çalıştığını anlamakta yardım ediyor:

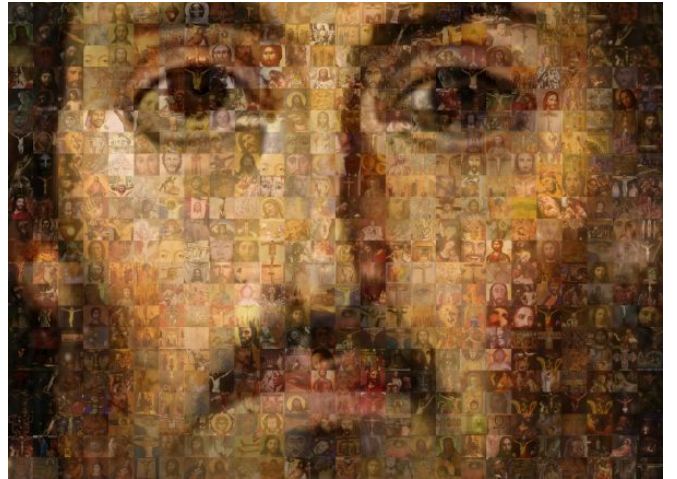
Evet, imanda olgun olmak, İsa'nın örneğine benzer olmak, her imanlının görevidir. Sadece dua edip Rabden istediğimizi almak ve rahat bir yaşam sürmek, imanda büyümenin kanıtı değildir. Rab İsa 33 yaşta çarmıhta, yani ölümlerin en aşağılayıcısı, en gaddarıyla öldü. Kendi oğlun 33 yaşında o biçimde ölürse, bunu imanda büyümenin kanıtı olarak kabul edecek misin?

O yüzden iman için eziyet görenler hakkında şunu okuyoruz: "Mesihin adı için size sövdüler mi, ne mutlu size. Çünkü şanlılık ruhu, demek Allahın Ruhu üzerinizde duruyor." (1.Petrus 4:14). İsa'ya eziyetlerinde yakın olanlar, İsa gibi eziyet görenler, İsa'ya benzer olacaklar, imanda büyüyecekler. O zaman Mesih'te olan Kutsal Ruh'un aynısı üzerimizde duruyor. İmanda gerçekten büyümenin bedeli budur; onu ödemeye hazır mısınız?

"Mesihin doluluğunun tam ölçüsü" - doluluk, Grekçe 'pleroma' - İncil'de önemli bir kavram. Mesih'te tanrılığın doluluğunu görüyoruz (Koloseliler 1:19, 2:9), kendi ruhsal yaşamımız O'nun doluluğuna bağlıdır (Yuhanna 1:16) ve Pavlus bu doluluğu Roma topluluğuna götürmeye hazırды (Rom 15:29)

Birçok imanlı 'daha derin', 'daha dolu' bir imanlı hayat arıyorlar. Bunu sözde 'Kutsal Ruhun gelmesiyle', titremek, kahkahalar atmak, anlaşılmayan dillerde konuşmak ve 'Ruhta vuruk' düşüp yerde yatmakla arıyorlar. Hatta, bedensel şifa Rabbin vaatlerine dahil ederek, başka kardeşlerin yaydıkları müjdeyi aşağılayarcasına, kendi denominasyonuna 'Tam Müjde' adını veriyorlar - "BİZ müjdeyi tam olarak anlatıyoruz, siz sadece yarım müjdeyi anlatıyorsunuz".

Oysa bu, Mesih'in doluluğu değildir. 'Mesihin Doluluğu'na kişisel mistik tek bir deneyimle erişemeyiz - bu toplumsal (yani hepimizin yaşadığı) bir gelişme olarak, başka kardeşlerle birlikte yaşadığımız bir gerçektir. Tek başına ruhta büyümek yada olgunlaşmak diye bir şey yok. Ya hepimiz birlikte olgunlaşacağız, ya da hiç birimiz.

Birliğin sonucu: olgun bir topluluk

Efesliler 4:14

O dereceye geldik mi,

- artık ufak kızanlar olmayacak.
- Dalgalar bizi sağa sola dağıtırmayacak. Her öğretiş bizi rüzgâr gibi öteye beriye üflemecek (çünkü var insanlar aldatırmaya bakıyorlar, kurnazlıkla kapan kuruyorlar).
- 15 Ama biz lazım hakikatı sevgi ile konuşalım,
- ve böylelikle Mesihe taraf büyüyelim.
- Her meselede baş olan Odur.

Yeni ve olgunlaşmamış imanlılar ufak çocuklarına benziyor: onlara ne anlatırsan yutacaklar. Genellikle vaazlar, değişik kombinasyonlarda terarlanan ruhsal sözlerden oluşuyor. Cemaat yeterince 'Haleluya', yada '-sin', '-sün' ekiyle biten sözleri işitince, otomatik olarak onu 'Amin' demekle karşılıyor ve haftalık ruhsal deposu doluyor.

Vicdansız vaizler bunu bilerek yetkilerini arttırmak için vaazlarında sadece ruhsal sloganları ve anahtar sözcüklerini tekrarlıyorlar. Türkçe değil de, başka dilde olursa daha iyi! Ama sorumluluğunu bilen ve bir gün başçobanlarına hesap vereceklerinin farkında olan önderler (1.Petrus 5:4), dinleyicilerin küçük çocuk derecesinde kalmalarına razı gelmeyecekler, onları yavaş yavaş eğitip olgunluk derecesine getirecekler.

İbraniler 5:13-14'de 'süt ve et' sembolizmi kullanılıyor. Kulağa hoş gelen öğretiler, durmadan aynı gerçekleri tekrarlamaktan ibarettir: "Rab seni seviyor", "Rabbin güzel bir planı var hayatın için", "Sen başaracaksın", yada herkesin sevdiği ayet: Yeremya 29:11 "Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum" diyor RAB. "Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar."

Hangi önder cemaatine daha zor gerçekleri söylemeye cesaret eder? "Sıkıntıda övünüyor" muyuz, yoksa Rabbi mi suçluyoruz (Rom 5:3), doğru yaşamaya çalışan herkes baskı görecektir (2.Tim 3:12), gerçek öğrenci olmak için "çarmıhımızı taşımamız" (Matta 16:24) - bu gerçekleri öğreten önder nerede?

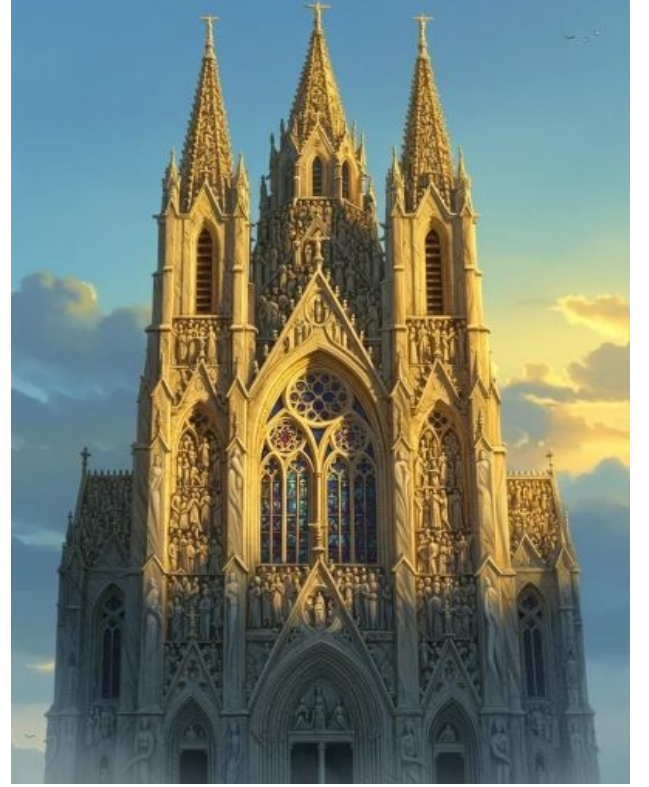
'Hakikatı sevgi ile konuşmak' - birçok önder 'hakikatı' konuşacak yada 'sevgiyi'. İkisini bir araya getirmek, bir gerçek önderin vazifesidir. Günaha günah demeliyiz, onu ortaya çıkarmadan Rabbi memnun edemeyiz. Mesih'in ateşli gözleri (Vahiy 2:18) kilisede her yanlış peygamberi, her günahı görüp

yargılayacak (Vahiy 2:20-23), ama aynı zaman kolayca aldanan koyunlara acıyacak (Vahiy 2:24-25, Yahuda 1:23).

Olgun bir imanlı öyle çalışıyor ki, Rab her durumda birinci yeri alıyor. Olgun olmayan bir imanlı sözde Rab için çalışırken, daha fazla kendi şöhreti, kendi parasal faydası yada başka motivasyonlardan işliyor.

Gerçekten Rabbin Ruhuna kulak verenler, zamanla onun farkına varıyor ve kendini alçaltıyor. kendi motivasyonunu farkına varmak için kolay bir test var: başkası o işi bitirirse ve bunun için övülürse, sevineceğim mi? Gerçekten "Rabbin bedeninde bu ihtiyaç vardı ve başka kardeş bu ihtiyacı karşıladı" diye mi seviniyorsun?

Ünlü hristiyan yazar C.S.Lewis gerçek asıl alçakgönüllüğünü şöyle tarif ediyor: "Tanrı, dünyanın en iyi katedralini tasarlayabileceğimiz ve bunun en iyisi olduğunu bilip bundan sevinç duyabileceğimiz bir zihin durumuna ulaşmamızı istiyor; bunu başkası yapmış olsaydı duyacağımızdan daha fazla (ya da daha az) sevinç duymadan. ... - veya bir güneş doğuşundan, bir filden veya bir şelaleden - duyduğumuz kadar açık ve minnettar bir şekilde sevinç duyabilelim." (The Screwtape Letters)

"Mesih'e taraf büyüyelim" - giderek daha fazla Mesih'e benzer olmak - önderlere verilen çağrı budur. İsa 'İyi çoban'dır (Yuhanna 10:11) ve gittikçe daha fazla biz de 'iyi çobanlar' oluyoruz. Merhameti daha iyi anlayıp gittikçe daha fazla günahla boğuşan imalılarla özdeşleşiyoruz. Kendine günahların ne kadar çok ve büyük olduğunu anlayan önder zayıf kuzucuklara anlayış gösterebilir.

Onun için olgun bir önder kendi önemi ve sözde Rab için yaptıklarıyla yada ünlü tanıdıklarıyla övünmez, ama kendini alçaltıyor, ne kadar gariban tanıdıklarla övünüyor (Rom 12:16).

Yahuda 1:22-23 "Kimileri kararsızdırlar - onlara acıyın. 23 Kimilerini ateşin içinden çıkarıp kurtarın. Kimilerine gene korku içinde acıyın ve bedeninin lekelediği rubalarından bile tiksini. - Bir önder hiç bir zaman çoban yüreğini kaybetmesin, tam tersi, onu geliştirsin.

Birliğin ödülü: Rabbe uygun bir topluluk

Efesliler 4:16

Bütün beden Ondan fırsat alıyor. Hani şöyle:

- bağlı olan her parça bir şey katıp
- bedeni bir arada tutuyor ve birleştiriyor.
- Her bir parça tek tek tertipli işliyor.
- Böylelikle bütün beden kendi kendini sevgide büyütürüyor ve yetiştiriyor.

Son olarak, Pavlus bize Rabbin planına göre işleyen bir kiliseyi gösteriyor. En başarılı kilise, en çok ses çıkaran, en güzel ilahi çalan, en kalabalık yada gösterişli olan kilisede değildir. En başarılı kilisede, kilise hayatına katılan imanlıların en yüksek oranına sahip olan kilisedir.

"Bağlı olan her parça bir şey katıyor" - her imanlı önemlidir. Fakir, okuma yazmayı bilmeyen, sık sık günaha düşen imanlılar bile topluluğun iyi çalışması için önemlidir. Belki Rab onlara 'cesaretlendirme' veya 'iman', yada 'anlayış ile konuşma' vergisini verdi (1.Kor 12:8-9)! Vaiz olarak hizmet ettiğin topluluk onların katkısı olmadan nasıl işleyecek? Belki Rab o cahil kardeşin imanını senin güzel, Youtube yaydığın vaazlar kadar kullanacak.

"Herkes bedeni bir arada tutuyor" - birlik herkesin görevidir - değil sadece pastörlerin. Gerçek birlik, profesyonel vaizlerin altı ayda bir 'kursü değiştirme' programına katılmalarına birliği sağlanmayacak. Normal imanlıların telefon numaralarını değiştirip birbirlerini aramaları ile sağlanacak.

"Her parça TERTİPLİ işliyor": bir kol saatinde yada bir maşinada çarklarının birbirlerine muhtaç olduğu gibi, topluluk da başarılı çalışmak için, her önemsiz kardeşin görevli olmasına muhtaçtır. Bu rol önderlere düşüyor. Onlar her imanlının içinde var olan ruh vergisi bulup geliştirecekler, kıskançlığa düşmeden onu topluluk içinde kullanmasını sağlayacaklar.

Topluluk daha güçlü, daha enerji dolu bir öndere muhtaç değildir. Bir yumurtada yeterince bes ve sıvı varsa, öyle ki, tam 21 gün sonra bir civciv çıkıyor, aynı biçimde Rab bu enerjiyi dışarıdan gelen bir "pastör"e vermemiştir, bütün topluluğa dağıtmıştır. Rab bu enerjiyi topluluğa ve her bir kişinin içine koymuştur.

"Bütün beden kendi kendini sevgide büyütürüyor ve yetiştiriyor." - Pavlus'un bu konudaki son sözleri bizi düşündürsün ...

Kilisenin başarılı çalışması için, sadece güçlü bir pastörün vaaz vermesi lazım değil, ama herkesin çalışması lazım. Başarılı pastör de en güzel vaaz veren ve Youtube'da yayımlanan konuşmacı değil, cemaatten en çok kişi harekete geçiren, ruhsal işleri yapan değil, ama yapTIRan kişidir.

Birçok toplulukta "Rab, bize bir pastor çıkar" diye dua ediliyor. Rab öyle yapsın ki, öyle dua edenleri harekete geçirsin, yerlerini alıp hizmet etsinler!